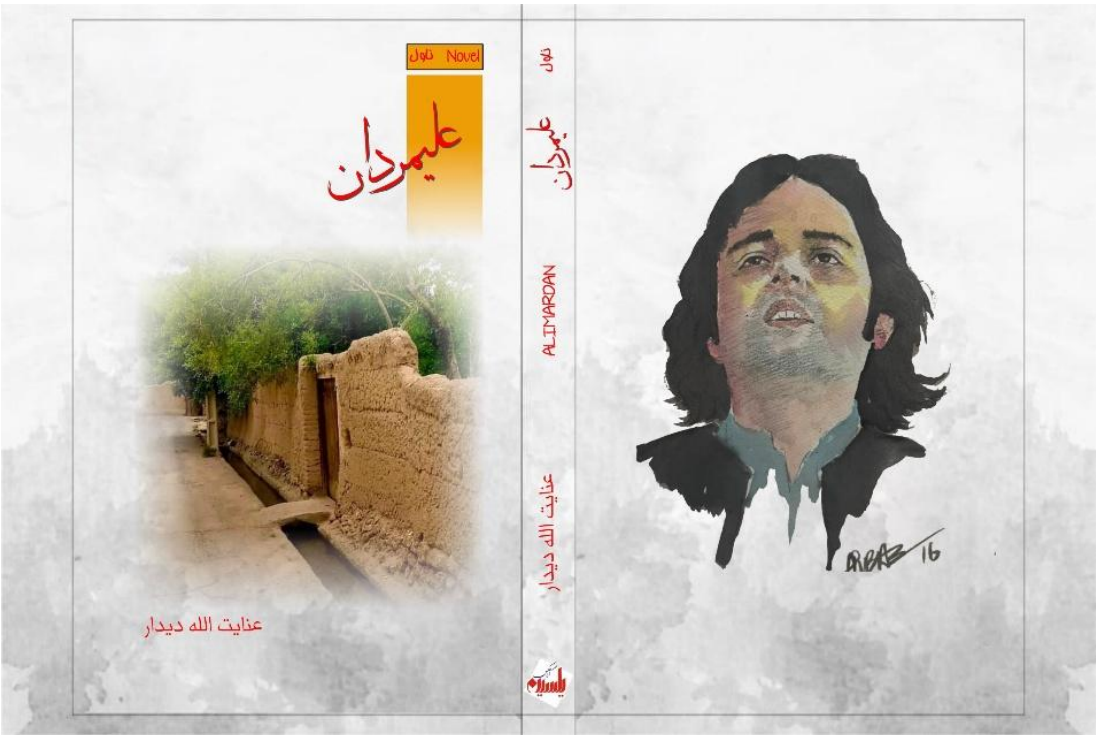

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په نوم زما ربه!

د کتاب ځانګړني:

د کتاب نوم: علیمردان (ناول)

لیکوال: عنایت الله دیدار

ډیزاین: ثناءالله ځواب

خپرندوی: مازیګر کتاب پلورځی

د خپرونې لړ: ۹۶

شمېر: ۱۰۰۰ټوکه

د چاپ کال: ۱۴۰۴ھ

ادرس: مازیګر کتاب پلورځی - مینه یار مارکېټ - کوټه سنګي - کابل

۰۷۸۲۴۲۴۵۶۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

زما دلسوخته او د توحید او تؤکل پهٔ مستۍ مستسري یار حضرت مؤلانا یاسین سالارزي ته ډالۍ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی څپرکی

تپه تیارهٔ وه. سیوري منډې وهلې... سړي پورته وکتل، برجوره کلا وه، پیشو پرې زغستل...
د دوه پلیزې دروازې (غننګګ) شو، تور بنیادم ښکاره شو، ځمکې ته ځیر و...

(c) ketabton.com: The Digital Library

چای جوشه یې کېښوده، شرنګ شو، پر پتنوس ایښې پیالې ورغښتې، ژر
یې توله برابره کړه، لاس یې شاته وغځاوهٔ، دروازه یې ور کش کړه،
ځمکې ته یې وکتل، چای جوشه یې ور پورته کړه، په احتیاط روان شو...
د پیالو رېږدېدا خته...
لویدیځ خوا ته لاړ، د حجرې لهٔ کړکۍ رڼا راوته، سیوري خوځېدل...

پهٔ ځنګ شو، ښۍ څنګل یې پورته کړه، دروزاه یې پرې ټېله کړه، ناست
خلک ورمتوجه شؤل، مخکې لاړ، قدمونو یې (دپ دوپ) کؤل...
شېرباز نوی راغلی و، راجګ شو، سترې مهٔ شي یې وکړه. علیمردان
وغځېد، پیالې یې ورنژدې کړې، ډکؤلې یې، د چایجوشې لهٔ خولې تاؤ
خوت...
چای یې تازه کړ، ارمونیي چایجوشه یې د غولي پر منځ کېښوده.
شېرباز ځراغ ته وکتل، دود یې کاوهٔ، لاس یې وغزاوهٔ، رڼا تته شوه.
دوی حلقه ناست وو. شېرباز پهٔ افسوس وویل:

- میاشو سپین کړم، د ماشومانو کباب جګ شو!

شېرمامد لاس وغزاوهٔ، ګؤړه یې خولې ته کړه، پهٔ لاړجنه خولهٔ یې وویل:

- کهٔ ژمی وای، میاشتې- میاشتې به دې ورته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي مردان متوجه سترګې نیولې وې...

شېرمامد په پوزه کې ګوتې وهلې، په غنګن غږ یې وویل:

- پېښور مې ښه وطن دی، ژېړ ګروپونه، له شوره ډک ماښامونه او د تلویزیون ډرامې مې یې ښې ایسېږي.

شېرباز وپرنجېد، د ځراغ ښیښې ځغغغ کړل، ټولو ور وکتل.

علیمردان پیالې ته لاس ور وغځاوه، زوړ چای یې توی کړ، پیاله یې ډکۀله، شېرباز وویل:

- ایسته کوه یې! پرې پوخ دې کړم.

شېرمامد په تلوسه وویل:

- څو روپۍ راټولې شوې؟

شېرباز سترګې چوغې کړې، بیا یې وویل:

- د وادۀ په سر پنځه سوه زره، ټولې درې سوه او اویا لکه!

شېرمامد په کونج کې ایښې نیمې ډکې بوجۍ ته وکتل.

شېرباز په ټوکه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اوغانۍ جګیړي او ټیټیړي، چې لۀ مستري سره ګرۀ پاتې نۀ شو.

ټولو وخندل، شېرباز پر مټ ترلی سات رېوند کړ، څراغ ته يې ونيوۀ، ويې ويل:

- ناوخته شوه، ځۍ چې خوارۀ شو. بوجۍ دې عليمردان يوسي. لمانځۀ مهال به سره يو ځای کېږو.

عليمردان بوجۍ پۀ شاه کړه. روان شو، درانده قدمونه يې اخيستل...
د کلا دروازه يې پۀ لغته ورټېله کړه، ننوت. بوجۍ يې د دروازې شاته کېښوده، بېرته بهر ووت.
شېرباز و شېرمحمد ولاړ وو، څراغ شمال رپاوۀ... پيالې يې ورټولې کړې وې، عليمردان ته يې ونيولې، هغه څراغ ور واخيست، تر پټنوس لاندې يې ونيو، پر ورغوي، يې پټنوس برابر کړل، پۀ خولۀ يې خدای پۀ اماني وکړه. شېرباز و شېرمامد روان شؤل...
کينې لوري ته ځير شو، کولبيان پراتۀ وو، شخوند يې واهۀ...
ننوت، پټنوس و څراغ يې کېښودل، لاسي بجلۍ يې را وويسته، روښانه يې کړه، پۀ خولۀ کې يې ونيوله، کوږ شو، بوجۍ يې پۀ شاه کړه.
لمر خاتۀ او پرېواتۀ ته درې - درې کوټې وې، لمرخاتۀ خوا ته ورغی، د دالان دروازه يې ټېله کړه، بوجۍ يې کېښوده، پۀ بيړه لاړ، د دروازې تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګ ایښې څراغ او پتنوس یې ور واخیستل، نور شیان یې پر ګرمچي کېښودل، د ګوړې قابونه یې کوټې ته یوړل.
د دالان دروازه یې بنده کړه، کېڼ لاس ته یې رڼا واچوله، پر جېب یې لاس وتپاوه، کیلي یې ور وویسته، دروازه یې خلاصه کړه، ننوت، نرۍ توشکه، څادر او بالښت یې ځنګ ته کړل. بهر ووت، توشکه و څادر یې بام ته ور واچول، توشکه را وغورځېده، بالښت یې ور واچاوه، درب یې شو.
توشکه یې ورپورته کړه، لاس یې پرې تېر کړ، په تخرګ کې یې ونیوله، پر لرګینه زینه وخوت. ځای یې برابر کړ، پرېووت.
میاشو په عذابول کول، په څادر کې پټ شو، د پېښور په خیال کې لاړ... پرېښانۍ وړی و.
په اړخ واوښت، راویښ شو، بالښت یې ورپورته کړ، بجلۍ یې ور واخیسته، لاسي سات ته یې برابره کړه، اذان ته یوه سات پاتې و. څرپ و څروپ یې واورېد، د بام ژۍ ته وروښېد، په ګونډو شو، لاندې یې وکتل، پلار یې څراغ لګولی و، اوداسه ته ناست و.

پورته شو، توشکه و بالښت یې په څادر کې تاو کړل، لاندې یې خطا کړل، (درب) یې کړل، پلار یې وروکتل، په زینه ښکته شو، د کلا دروازې ته ورغی، خلاصه یې کړه، بهر ووت، حجرې ته ورغی، بجلۍ یې ورواچوله، څوک نه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ته ننوت، لوټکه يې ډکه کړه، اودس يې وکړ، پورته يې وکتل، اسمان وربځ و.

غبرګ يې واوربد، شاته يې وکتل، انا يې سلام ګرځولی و، پهٔ لوړ غږ يې کليمې تازه کولې.

بهر ووت، مخامخ وياله وه، دوه کسان ناست وو، شړپ و شړوپ يې اچولی و، ورغی، شېرباز و شېرمامد وو، ستړي مهٔ شي يې وکړه، لنډې خبرې وشوې، عليمردان ننوت.

شېرباز کېناست، د بېګ کشک يې خلاص کړ، د شېرمامد جامې يې ور واخيستې، پهٔ بېګ کې يې ځای کړې.

عليمردان لهٔ ويښو خلکو سره خدای پهٔ امانې وکړه، بوجۍ يې پهٔ شا کړه، پلاستيکي خلطه يې لاس کې وه، بهر ووت، خلطهٔ و بوجۍ يې کېښودل، شېرباز خلطهٔ ور واخيسته، پهٔ بېګ کې يې تخته کړه. د خېر دعا وشوه، عليمردان شا واړوله، د بوجۍ څوکې يې ونيولې، شېرباز ورپورته کړه، هغوی کوېلونه او بېګ ور واخيستل، روان شول...

پاؤ وتی و، مومندي ته ورسېدل. ملا اذان وکړ، دوی وروکتل، هغه پر لنډې دېوال ولاړ و، لاسونه يې غوږونو ته نيولي وو. جاله وان شپېلی وواههٔ، دوی ورتېز شؤل. ور ورسېدل، جاله يې وتړله، د خېر دعا وشوه، جاله وان د جالې مزی ورکشاوهٔ. هوا لګېده...

(c) ketabton.com: The Digital Library

جالې ټکان وخوړ، ودرېده، ښکته شؤل، بار يې ښکته کړ، لهٔ جاله وان سره يې خداى پهٔ اماني وکړه، روان شؤل...
د کوز پلهٔ پر چړايي ور وختل، عليمردان تېزه - تېزه ساه اخيسته، شېرمامد ور وکتل، ويې ويل: سگرټو ته کش ورکړه!
عليمردان غلی و. سرک ته وختل، بوجۍ يې کېښوده، د واسکټ پر جېب يې لاس وردننه کړ، سگرټ او اورلگيت يې ور وويستل، سپين دود پورته شو.
خال خال موټر تېرېدل... هوا ښه لگېده، مخ پورته لاړل. د طالبانو ډاډسن تېره شوه، د ترانې غږ لرې کېدهٔ... د سروبي بازار گرم وي، خو لا وختي وه، ايله يؤ څو دوکانونه خلاص وو. شېرمامد سات ته وکتل، پنځهٔ ويشت دقيقې وتې وې. پهٔ هډه کې تم شؤل، سپيو غپل، سره و به نښتل، کوړنجا يې ختهٔ.
د دولتي پمپ مخې ته بېروبار و، کيلينډر د تورخم – جلال اباد چغې وهلې...
شېرمامد ته ورغی، کرايه يې يؤ لک او شل زره افغانۍ وويله. غږ يې جگ شو، پهٔ يؤ- يؤ لک افغانۍ سره جوړ شؤل، بار يې مفت حساب کړ.
کيلينډر د موټر شا ته ورغی، پر زينه يې غبرگ لاسونه کېښودل، چپه پښه يې پورته کړه، پهٔ زينه کې يې ورکېښوده، د ملي بوس سر ته وخوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علیمردان کوېلونه ورپورته کړل، کیلینډر سم کړل، پړی یې پرې کش کړ، بېرته ښکته شو، لاسونه یې ټک وهل، لمن یې وڅنډله. شېرمامد ور وخوت، بار یې وکوت، بېرته کوز شو.

رڼایي خوره شوه، دوه سورلۍ کمې وې، ډراېور په شیشه کې کتل، موټر ته به یې ریز ورکړ، لږ به وښورېد، بېرته به ودرېد.

یو سپین ږیری پورته شو، شمله یې شاته واړوله، په لوړ غږ یې وویل: بسم الله کړه استاذه! خدای مهربانه دی، دوه کسه به په لاره درجګ کړي! ډراېور سر وویست، له لرې را روان هلک یې سې کړ، کیلنډر ته یې وکتل، هغه ښکته شو.

یو سپینکی هلک راورسېد، پر اوږه یې تور بېګ و، له کیلینډر سره وغږېد، مینیبوس موټر ته ورپورته شو، ډرېور ارنډ وواهه، حرکت یې وکړ، کیلینډر ورمنډه، د دروازې ډنډه یې ونیوله، ځان یې ور ټال کړ، په دروازه کې نېغ ودرېد.

موټر ګړندی شو، بازار منډې وهلې، دوی نغلو ته وکتل، شېبه ووته، د کوز بند له تونله ور ووتل، ډراېور غږ کړل: ((یوه د خېر دعا!))

لاسونه پورته شول، څوک پسنېدل، چا په زوره دعا وویله.

سورلیو له کړکیو د باندې کتل. شېبه وروسته مجلسونه شورو شول، څو بجې دي؟ څو ساته لاره ده؟ تر تورخم ها خوا کیسې کوه! ته چیشي ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

روان يې؟
اخر او ورپسې سېټونو ته پردې پرتې وې، چا (عوووق) کړل.
شېرباز کوږ شو، پهٔ ملي بوس کې يې لاړې تو کړې، پښه يې پرې کش کړه.
(شغغغ) شو، موټر ټکان وخوړ، ودرېد. ويدهٔ خلک راويښ شؤل، کليمې شورو شوې. ډراېور موټر سايکل سپارهٔ ته وکتل، پهٔ غوسه وويل: ((د ... زو!)) موټر حرکت وکړ...
لږ وروسته ورو شو، چېک پواينټ و، ودرېد، څښور طالب ولاړ و، ورپورته شو، مخابره وکغېده، شفر يې واورېد، شا و خوا يې وکتل، سلام يې وکړ، خلکو ځواب ورکړ.
ښځې چوپ وې، بېگونه و بوجۍ يې تلاشي کړل، ښکته شو، جنگلې ته وخوت، بېرته کوز شو. اجازه يې ورکړه، موټر روان شو. کيلينډر پورته شو، د ملي بوس پاسنۍ ډنډه يې ونيوله، پهٔ لوړ غږ يې د کرايې د راويستو خبره وکړه. شړک و شړوک شو، پيسې شمېرل کېدې...
شېرباز د واسکاټهٔ، جيب ته لاس کړ، بنډل ته يې وکتل، گوته يې لنده کړه، شپېه وروسته يې لاس پورته ونيو، د دريو کسانو کرايه يې ور کړه. کيلينډر پر ماشين کېناست، پيسې يې سمؤلې...
سورى غر ښکاره شو، موټر ورنژدې کېدو، پر تونل ورننوتل، د درونټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکانونه ښکاره شول.موټر ودرېد، طالب ورپورته شو، هلکانو د موټرو شیشو ته ګني او بادرنګ نیولي وو.
طالب مخکې لاړ، یوهٔ سیټ ته ودرېد، پهٔ سروبي کې ورختلی سپینکی هلک یې وپوښت: ((د کوم ځای یې؟))
هلک ودرېد، ډاډه وغږېد:

- ننګرهاری یم، پېښور کې د مچیو کار کوو.

- سروبي کې دې څهٔ کول؟

- مال مو راغلی و، څهٔ پیسې وې.

- کور مو پېښور کې دی؟

- هو! بورډ کې اوسېږو.

طالب لاندې وکتل، بېرته وګرځېد، هلک پر سیټ کېناست، خلکو ور وکتل، موټر روان شو...
شېرباز د کمپس لمن وهله، پر تندي یې لاس تېر کړ، ویې کوت، لوند و، سور تپ لګېدهٔ...
موټر هوټل ته ور تاؤ شو، سورلۍ ښکته شوې، ځینې پر ځای ناستې وې.
ډوډۍ وخوړل شوه، کتار نلکې وې، خلک ورته ناست و، شړپ و شړوپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې خوت...

موټر چالان شو، ډرايور په خوله کې ډکې واهه، شاته سيټونو ته يې وکتل، ارنډونه يې ووهل، موټر ته يې ريز ورکړ، کيلينډر ورپورته شو، خلک يې وشمېرل، د حرکت غږ يې وکړ، موټر ګړندی روان شو.

د تورخم بازار ښکاره شو، موټر ورلنډېده، خلکو د مخې شيشې ته ورکتل...

موټر له ګڼې ګوڼې ورتېر شو، لاسې کراچيو رش جوړ کړی و، شېرباز پورته شو، شخې يې وويسته، شېرمامد ته يې وکتل، ويده و، و يې ښوراوه، ويښ شو، پښو ته يې وکتل، د پېسو پر بوجۍ يې نظر تېر کړ، ويې څښوله، لاندې يې کوزه کړه.

کيلينډر پاس وخوت، غوټې يې ورکوزولې. دوی خپل سامان ورواخيست، څلور ټايره کراچۍ يې ونيوله، ورپسې شول.

يو اوسپنيز ډانګ ښکاره شو، ها خوا – دېخوا ګڼه ګوڼه وه. کراچۍ ته ځير وو، عسکر ولاړ وو، غوټې يې پلټلې، ځينو پيسې ورکولې، ترو تېرېدل.

شېرمامد پنځه داني لس زره ګوني قات کړې وو، د عسکر لاس ته يې موټې ورنژدې کړ، هغه لاس خلاص کړ، موټی يې بند کړ، ځان يې اخوادېخوا کړ، بغل جيب ته يې لاس دننه کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی ورتېر شؤل، کراچیوان ولاړ و، سره یؤ ځای شؤل، حرکت یې وکړ.
د کبابو بوی و، لهٔ هوټلونو د موسیقۍ غږ خوت... موټروانان ولاړ وو، خلک یې ور بلل، شېرمامد واسکټ وویست، ملا یې لنده وه، موټروانانو کشول کول، خو دوی لهٔ هډې سپرېدل.
موسیقي چالان وه، د دوی د احساس تاخانې به یې ور وتخنولې.
د صرافانو شوکېسونه ایښي وو، پیسې پهٔ کې ښکارېدې. شېرمامد ودرېد، روپۍ یې بیه کړې، مخکې لاړ، بل صراف ته ودرېد، هغه د حساب ماشین ور واخیست، ژر- ژر یې بټنې ووهلې، چنې یې سره ووهلې، بوجۍ یې کېښوده. د څنګ لهٔ شوکېسه دوه هلکان ورجګ شؤل، د صراف تر خوا کېناستل، د بوجۍ خولهٔ یې پرانیسته، افغانۍ یې شمېرلې... یؤ نیم لوټ به یې څنګ ته کېښود، دغه یې دوستمۍ بللې، نیمه بیه یې لرله.
صراف د حساب ماشین ور واخیست، بټنې یې ووهلې، جېب ته یې لاس کړ، کیلي یې ور وویسته، د شوکېس کولپ یې خلاص کړ، یؤ بنډل روپۍ یې ور وویستې، ګوته یې لنده کړه، پیسې یې وشمېرلې، شېرمامد ته یې ونیولې، هغه دوه ځله پرې ګوته واړؤله، پوره وې، واسکټ یې واغوست، د څنګ کشک یې پرانیست، پیسې یې پهٔ کې کېښودې، کشک یې کش کړ، د راحتۍ احساس یې وکړ، روان شؤل.
تختونه ایښي وو، ګڼ خلک پرې ناست وو، د هوټل شاګردانو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرمايشونو غړونه کړل. د مسالو بوی خوت. دوی روان وو...
فلايکونچونه ولاړ وو، د (باډرو) چيغې يې وهلې. شېرمامد د واسکاټۀ کشک کش کړ، پېسې يې ور وويستې، د کميس پۀ جېب کې واچؤلې.
درېواړو واسکټونه او خولۍ ګانې لرې کړې.
بيه مالومه وه، سامان يې جنګلې ته ورپورته کړ، دوی د شاه سيټ ته ور واوښتل.
شېرمامد شيشه ټېله کړه، لۀ چولې هوا ورننونه، بهر يې کتل...
په سروبي کې بس ته ورختلی سپين پوستی هلک هم ور وخوت، تر دوی دمخه سېټ کې کېناست. يوه سورلۍ کمه وه، ډرايور لۀ شيشې سر وويست، ارنډ يې وواهۀ، کيلينډر ور وخوت، موټر ګړندی حرکت وکړ، لۀ هډې ووت، دوړې پورته شوې.
کيلينډر په لوړ غږ د دعا غږ وکړ، د ټولو شونډې خوځېدې... شنې او سپينې غرفې تېرېدې، موټروان ښنګ ته لاس کړ، د ټېپ پيته يې ور واخيسته، پر زنګانۀ يې وټپوله، ژبې ته يې ور وړه، پيته يې ور واچوله، د ګلنار بېګم سندره چالان شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویم څپرکی

نصرالله پهٔ چرګ پسې منډې وهلې... چرګ ستړی شو، پهٔ ځنګ پرېووت، خولهٔ یې وازه نیولې وه، تیګاه یې وهله... ورغی ورپورته یې کړ، کغېدهٔ، پهٔ تخرګ کې یې ونیوهٔ. خور یې چاړهٔ ورکړه، نصرالله حجرې ته ورغی. پاچا چرګ حلال کړ، چاړهٔ یې د چرګ پر ډډه وسولوله، چرګ شټکې وهلې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاچا په خوند وویل: ښه غوړه ښوروا وکړئ!
نصرالله تېټ شو، چرګ یې له پښو ونیو، غاړه یې زنګېده، کور ته روان شو، پر لاره خال - خال وینه څڅېده.
کټونه یې سم کړل، ځمکنی پکی یې برابر کړ، باندنۍ هوا ډېره ګرمه نه وه.
پاچا روغبړ شورو کړ، موسکۍ خوله ناست و. مېلمنو د ټرانسفرمر کیسه شورو کړه، د سروبي حال یې هم ورسره پېوند کړ.
د دروازې ګړب شو، نصرالله کوږ ور روان و، د اوبو شین ترموز یې کېښود، پاچا پورته شو، ور وایې خیست، پر مېز یې کېښود، ټولو ته یې یخې اوبه ورکړې.
پاچا د وطن پوښتنې وکړې، بیا په پېښوړ راتاو شو، وغږېد، ژوند یې متفاؤت وښود، راضي خبرې یې وکړې.
شېرباز د ګرېوان تنۍ خلاصې کړې، ځمکني پکي مخ ور واړاوه، ټټر یې یخ شو.
علیمردان غوږ نیولی و، مجلس خوند ورکاوه، بهر وتو ته یې تلوسه وه.
د سروبي په ځینو غونډیو شک و، چې ګڼې تاریخي اثار او بوتان په کې دي، شېرباز همدا کیسه را اخیستې وه.
علیمردان مخامخ پورته وکتل، یؤ سر یې ولید، ورمتوجه شو، سر ورک

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، بېرته مجلس ته متوجه شو.
شېرباز د طالبانو کیسې وکړې، شېرمامد لهٔ وچکالۍ فریاد کاوهٔ.
د پیالو رېږدېدا ور نژدې کېده، نصرالله پر مېز پټنوس کېښود، پیالې یې ډکې کړې، منده یې واخیسته، پهٔ بغل جېب کې پرتو توشلو یې شرنګا کاوهٔ...
علیمردان پورته وکتل، پر مخامخ بام دوه نجونې ولاړې وې، مینځلی سور فرش یې ور ټولاوهٔ.
سترګې یې ورپاتې شوې، لاندې مجلس یې وڅارهٔ، بیا یې وروکتل، بیا یې مجلس وڅاره، بیا یې وروکتل...
ورپاتې شو، زړهٔ یې خوږ شو، پهٔ درېدېدا شو، څهٔ بدل غوندې احساس یې وکړ. شېبه وروسته یې بیا ور وکتل، یوې نجلۍ پکې سترګې ښخې کړې وې... موسکۍ شوه، چټک خرخ یې وخوړ، شاه یې ور واړوله.
پاچا د جمعې خبره وکړه. ټول جومات ته وخوځېدل...
علیمردان جګ شو، پورته یې وکتل، ناستې نجونې وشرمېدې، جګې شوې، پناه شوې، دهٔ ځان لاندې کتل...
قضا مازیګر و، لهٔ جوماته را وګرځېدل، پهٔ تنګه کوڅه ننوتل، د یوې بندې دروازې مخ ته ودرېدل، پاچا د کور پهٔ دروازه ننوت. د حجرې دروازه یې ور خلاصه کړه، ننوتل پر کټونو کېناستل، علیمردان پورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکتل، د سرۀ فرش څنډې نۀ ښکارېدې. اسویلی یې وویست، زړۀ یې بې ځایه و، خولۀ یې وچېده.
دغه پورې بام کانې وکړې، تماشه وه، دی یې تماشا کړ، فکر یې ټال وخوړ، خو داسې ټال، چې بېرته به را ونۀ زنګیږي، داسې ټال چې همغسې وشکېده او لکه یوه حادثه چې شوې وي. اه! انجامونه د جریانونو نتیجې وي، کۀ جریان بدل کړو، انجام بدلیږي، خو دۀ بدلول نۀ شوای کؤلی، دی لۀ همدغه انجامه وېرېدۀ...
تیارۀ خورېده... پاچا پورته شو، څو ګامه یې واخیستل، دېوال ته یې لاس ور اوږد کړ، پر تخته تورې بټنې وې، یوه یې پورته کړه، ژېړه رڼا خوره شوه، کاګل شوي دېوالونه ښکاره شول، تر ګروپ لاندې پتنګان ورټولېدل...
پړک شو، شېرمامد غبرګ لاسونه سترګو ته ونیول، چیت شوی میاشی یې پوه کړ.
علمیردان سګرټ بل کړ، پورته یې پوه کړ، بام ورښکاره شو. شېرباز ورکتل، سګرټ اخر شو، دۀ وغوښت، څو شوقي کشونه یې ترې وباسل.
د جومات لاسپیکر پوه شو، اذان شورو شو... پاچا پورته شو، جاینمازونه یې هوار کړل، کتار ودرېدل.
علیمردان غلط شو، بیا یې نېت وتاړۀ. نیمایي کې یې سلام وګرځاوۀ، بیا یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نېت وتاړۀ. اخر رکعت شو، د سهوې سجده يې وکړه. شېرمامد پۀ زوره – زوره کليمې تېرې کړې، پر مخ يې لاسونه کش کړل.
جاينمازونه ټول شؤل، دوی پر کټ کېناستل.
شېرباز بي بي سي ونيوله. عليمردان پورته شو، بهر ووت، پر کوڅه تېر شو، ژېړو رڼاګانو ته ورنژدې کېدۀ، ګڼه ګوڼه وه، شور و، دوو هلکانو سره لاس اچاوۀ.
د (بړو) دوکان ته ورتاؤ شو، لۀ يخ پلورونکي ور تېر شو، هغه سانچه وهله... سلام يې وکړ، سګرټ يې وغوښتل، دوکاندار (کې ټو) سګرټ ورکړل، د پيسو ست يې وکړ، دۀ مننه وکړه، پۀ ذهن کې ورتېر شؤل (څۀ نرم خلک دي!!)

بړو پوښتنه وکړه:

- دا هلک نوی و، څوک دی؟

يوۀ ځوان چوڼدۍ خولې ته کړه، ويې ويل:

- لۀ پاچا سره مې وليد، د هغوی مېلمه دی.

ووت، هغوی پسې کتل... د سګرټو لۀ کوتيه يې پلاستيک وشکاوۀ، سګرټ يې خولې ته کړ، پلته يې ورته ونيوله، پۀ تته رڼا کې سپين دود

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته شو...

پهٔ تنگه کوڅه ورننوت، د حجرې د دروازې مخ ته ودرېد، پورته بام ته یې وکتل، لاندې یې وکتل، لرگینه دروازه وه، شنه پرده ورته زړېده.

چورت یې بل وړ و، داسې کله نهٔ و شوی!!

لوگی یې پوه کړ، سگرټ ته یې وکتل، تر فلتره رسېدلی و، ډبی یې ور وویست، بل شوي سگرټ ته یې بل سگرټ ونیوهٔ، دود یې پوه کړ، فلتر یې خطا کړ، پښه یې پرې کش کړه، د حجرې دروازه یې ټېله کړه، پرده یې پر څنگل پورته کړه، ننوت، هغوی راډیو اورېده.

د پېښور (بورډ) څو عمومي بازارونه لرل، خو د کوڅو لهٔ دوکانونو هم نیمچه بازارونه جوړ وو، گڼه گوڼه پهٔ کې وه. د نهر پر غاړه مېلې کېدې هلکانوٚ لامبل، شرطونه تړل کېدل. تر نهر لږ هاخوا مېدانونه وو، هلکانو کرکټ کاوهٔ، د مېدان غاړو ته د سوپ او پاپړو کراچۍ ولاړې وې.

پهٔ کوڅو کې ژېړو گروپونو زرپاشي کؤله، شمال د تلویزیون غږونه راویستل، د نجونو د لوبو د مینځلو کړپهاری خوت، د بنگړیو شور به په کې گډ شو. د پېغلو یوې - یوې خندا ژوندي کؤل او مړهٔ کؤل، کؤل. ژوند خپلې نښې ښکاره کؤلې... علیمردان پهٔ دغه شور کې او پهٔ دغه شور پسې مړ و.

پاچا و شېرباز بهر ووتل. دوکان ته ورغلل، یخ پلورونکي ته ودرېدل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه اره ورواخیسته، یخ یې مات کړ، پهٔ پلاستیکي خلطه کې یې واچاوهٔ. پاچا دوکان ته ننوت، دوکاندار د پیپسي لهٔ دوو بوتلونو سرپوښونه لرې کړل. پاچا ځینو ملګریو ته د پیپسي ست وکړ، هغوی مننه وکړه.
بهر ووتل، شېرباز ګڼې ګوڼې ته کتل... پهٔ لرګین کریټ کې تش بوتلونه ایښي وو، پاچا بوتل تش کړ، پهٔ یوه خانه کې یې کېښود، شېرباز هم همداسې وکړل. پاچا یخ ور واخیست، دواړه روان شؤل...
نصرالله اوبهٔ واچؤلې، دسترخوان یې خور کړ. پاچا ورننوت، پتنوس یې لاس کې و، دوه کاسې ښوروا یې پر دسترخوان کېښوده، د ډوډۍ وړؤل شورو شول...
ګړب شو، دوی شاته وکتل، نصرالله پر چیلمچي پښه ایښې وه، ځان یې کابو کړ، ننوت، پهٔ پتنوس کې د غوښې او سلاتې قابونه ایښي وو.
د علیمردان زړهٔ نیولی و، نورو شخوند واههٔ...

شېرباز لاس پورته کړ، لوښي یې اړخ ته کړل، پاچا پورته شو، پتنوس یې ورسره واخیست، نصرالله پهٔ منډه حجرې ته ورغی، اوبهٔ یې واچولې.
پاچا وویل:

- کوټه تېغلنه ده. درځئ، چې بهر کټونو ته شو.

علیمردان وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زهٔ به مې ترور ووینم.

پاچا، نصرالله ته نارې کړې، هغه پهٔ منډه ورغی، دواړه کور ته ننوتل، پاچا پهٔ غاښ کې پلتهٔ وهله، بالښت یې سم کړ، د کټ پر لنګه کېناست. د باندې غږ شو، د پاچا نوم یې اخیست، دی ور ووت، پرده پورته شوه، هلک یې ورسره ننویست، ټول ورجګ شول، ګرمه سترې مهٔ شې یې وکړه.
همغه سپینکی هلک و، چې پهٔ سروبي کې موټر ته وروستی ورختلی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دريیم ځپرکی

تندی يې نيولی و، د سر خوږ يې بهانه کړ، پاچا د ډاکټر ست وکړ، عليمردان (نۀ) وويل. دی پاتې شو، نورو هغو کوېلونه واخيستل، ريشکې ته وختل.

پاچا بلد و، د کويلونو نوی مستري يې ومووند. د پراخ دوکان مخ ته يو پنډ سړی ناست و، د زاړۀ مستري پۀ پرتله ارزانکاری و، د ښۀ کار لاپې يې کولې. کويلونه يې وسپړل، تر کار يې خبرې ډېرې وې...

عليمردان د زړۀ جاگير بايللی و، دۀ هيڅ نۀ غوښتل، خو هر څۀ يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوښتل، فرشته هر څهٔ وه!! زړهٔ يې تنګ شو، بهر ووت، کوڅهٔ يې وڅارله، بېرته ننوت، ځمکنی پکی يې سم کړ، د توت سيوري ته پر کټ وغځېد.
پر بام د ماشومې غږ شو، اوچته جګ شو، پورته يې وکتل، ماشومې بال ور واخيست، لاندې يې خطا کړ، بېرته ښکته شوه.

ډېره يې ووهله، سګرټ يې بل کړ، پورته يې کتل، لکه اسمان چې ځمکه شوی وي او ټول ژوند هلته وي. د سګرټ ايره يې وڅنډله، پورته يې وکتل، نجلۍ ولاړه وه، ټول کاينات حاضر و!!
کېناست، سګرټ يې وار کړ، د کور خوا دروازې ته يې وکتل، بنده وه.
پورته يې وکتل، نجلۍ ولاړه وه، سترګې يې سره وجنګېدې، زړونه بدل شول، فکرونه بدل شول، ژوند بدل شو، کاينات بدل شو، هر شي مهرباني کوله. ورکتل يې... نجلۍ وخندل، شاه يې واړوله ښکته شوه.
پهٔ چورت کې شو، دغه شېبه يې بيا غوښته، دا کاينات يې ولاړ غوښتل، وخت يې غلام غوښت، دوه سترګې يې بام ته نيولې وې... خو کاينات څرخ خوړ او منظرونه يې بدلوٌل.
بام ته يوه پړه ور خطا شوه، ځير شو، بله نجلۍ وه، خځلې يې ټولولې، عليمردان ته يې پټ – پټ کتل... عليمردان حيا کوله.
فرشته بيا ور وخته، دواړو خځلې ور ټولولې، دهٔ ور وکتل، نجلۍ حيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوله، نظر به ترې یاغي شو.
علیمردان بدل شو، بې عقله شو، بې فکره شو، هر څهٔ یې هېر شول، بېخي بل څوک شو. نجونې ښکته شوې. علیمردان بام ته کتل...

- اه! دا نجلۍ!! کهٔ لاړم هم، تول به ورسره پاتې شم...

ګرېب شو، پهٔ بیره یې شاته وکتل، نصرالله وویل:

- مور مې دې غواړي.

- تهٔ ورځه درغلم.

نصرالله منډه کړه، علیمردان تشناب ته ورغی، نلکه یې سسته کړه، ځړېدلی سر ناست و، پهٔ چورت کې و...
مخ ته یې اوبهٔ واچؤلې، لمن یې چپه کړه، پر مخ یې وسولوله، کور ته دننه شو. انګړ کې وتوخېد، ګل روپۍ ور پورته شوه، لاس یې ورکړ، پر مخ یې ښکل کړ، پر کټ کېناستل.

ګل روپۍ وویل:

- وطن پهٔ څهٔ غوره کې دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښهٔ دی، ګوزاره کوو. زړهٔ مې دی را مسافر شم، دلته به څهٔ خاورې پهٔ ایرو ورګډوو...

نصرالله اوبهٔ راوړې، دهٔ ته یې جام ونیوهٔ، پهٔ سر یې واړاوهٔ. ګل روپۍ تسبې اړولې، د ساخته ګي غاښونو کړپا یې ختله.
علیمردان پهٔ چورت کې و... رویا ورغله، دی ودرېد، ځړېدلی سر ولاړ و، هغې لاس ورکړ، دی بېرته کېناست.
نصرالله لهٔ کوټنۍ راووت دوه هګۍ یې پهٔ لاس کې وې، پخلنځي ته یې منډه کړه. لهٔ تنارهٔ دود پورته کېدهٔ...
رویا ورغله، توده ډوډۍ یې ورته ونیوله، علیمردان سر پورته کړ، یوه مړۍ ډوډۍ یې ترې بېله کړه، ځړېدلی سر ناست و، خولهٔ یې ښورېده.

نصرالله پهٔ خوشالۍ وویل:

- کهٔ زړهٔ دې پهٔ تنګ وي، بازار ته به لاړ شو.

مسکی شو، ترور ته یې وکتل، هغې وویل:

- لاړ شئ، سات به مو تېر شي.

بل جام اوبهٔ یې وڅښلې، پورته شو، پلاستیکي څپلکې یې پښو کړې، نصرالله منډه واخیسته دی ورپسې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاته یې وکتل، لرګینه دروازه وه، شنه پرده ورته زړېده!
پوښته یې وکړه:

- دغه د چا کور دی؟

نصرالله وخندل، علیمردان وارخطا شو، په بیړه یې وویل:

- ولې دې وخندل؟

- نوم یې د خندا دی؟

- پوه دې نهٔ کړم!!

- حاجي دسترخوان نومېږي، رویا، فرشتې ته هر وخت وایي، نومونه پهٔ پیسو دي؟

دواړه وخندل، علیمردان ساه واخیسته، فکر یې بدل کړ. ورو یې وویل:

- دا د کوم ځای دی، چې داسې نمونه نوم یې دی؟

- د ننګرهار دی، غټ رنګه تلویزیون غړوي.

- داسې خلک ډېر بد وي، کهٔ څنګه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه! ښهٔ خلک دي، کاسه دود ورسره لرو، خوندور شیان پخوي، لوښي یې موږ کره راځي، یوه یې ډېره شوخه ده، مور یې کنچنۍ بولي.

نصرالله وخندل، د بادیوې کیسه یې را واخیسته، علیمردان خبره بدله کړه، بیا یې وپوښت:

- کنچنۍ خو بد نوم دی، ولې یې ورته اخلي؟

- شوخه ده، پهٔ کور کې لهٔ ماشومانو سره کرکټ کوي، غالېجنه ده، غټه ده، کنه روزانه به مې وهله.

... شور او زوږ را نژدې کېده، د هندوانو، امونو او شربتونو رېړې ولاړې وې، تر سرک پورې غاړه کبابي ناست و، ها خوا د گنیو د قېچې کړچونه ختل، دې یو ځو خټکې کوټه وو.
مخکې لاړل، عمومي سرک ښکاره شو، گڼې رنگه ډبې تېرېدې، کیلینډرانو یې خلک وربلل.
علیمردان د هندوانو یوې ډېرۍ ته ودرېد. بیه یې کړې، د پنځوس روپیو یې وتللې. نصرالله وویل:

- د پنځوس روپو ډېر شی کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کور ته یې وړو.

نصرالله وشرمېد:

- نه، پاچا لالا مې یې هر وخت راوړي، تهٔ خو مېلمه یې، شرم دی.

علیمردان موسکی شو.

پلورونکي درې هندوانې بېلې کړې، په ډاډ یې وویل:

- پهٔ چاقو یې ووهم؟

- هو، خو بیا مجبور یې پلاستیک را کړې.

درې واړه یې ووهلې، سرې وې، د یوې هندوانې وهلې ترازه یې علیمردان ته ورکړه، هغه لږ وخوړه، پاتې یې نصرالله ته ونیوه، هغه ست وکړ. دوه هندوانې دهٔ یوه نصرالله ور واخیسته. د څنګ دوکان ته ور تاو شول، پلاستیکونه یې پر ځمکه کېښودل، د لوبو موټر یې ور پورته کړ، نصرالله ور وړاندې شو، ورو یې وویل:

- زوی ته دې اخلې؟

علیمردان وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه، زوی مې لهٔ کومه کړ، وړوکی هلک یم.

نصرالله وخندل، موټر یې ور واخیست، چپه یې کړ، ټایرونه یې تاؤ کړل، بېرته یې ورکړ، علیمردان وویل:

- تا ته مې اخیست.

نصرالله په خجالت وویل:

- لهٔ ماسره پیسې شته، کور کې مې ساتلي دي، بیخي یې نهٔ اخلم. تهٔ څو کلن یې چې وادهٔ دې نهٔ دی کړی؟

علیمردان وخندل:

- ۲۳ کلن یم، پلار مې پر قران شریف نېټه لیکلې ده.

موټر یې کېښود، خلطې یې ورپورته کړې، تر سرک پورې یې کتل، شور خوند ورکاوهٔ...

علیمردان ټوغ شو، خلطې یې کېښودې، پر جېب یې لاس وتپاوهٔ، ډبی یې ور وویست، سګرټ یې بل کړ، سپین دود پورته شو.

نصرالله سګرټ ته پهٔ ارمان ورکتل...

علیمردان دود پوه کړ. ورو یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- و دې نهٔ ويل، چې د دې ځای خلک ولې دومره بده خولهٔ ښوروي؟

نصرالله پهٔ خوند وويل:

- نه! لهٔ افغانستانه راغلی هر سړی وايي، د دې ځای خلک نرم دي.

عليمردان خبره بدله کړه، ويې ويل:

- تا ويل، هغې نجلۍ ته يې مور کنچنۍ وايي!؟

نصرالله وخندل:

- مور يې پهٔ غوسه کوي، فرشته پهٔ لوړ غږ خاندي، خو ماښام چې يې ورونه راشي، غږ يې ورک شي.

سگرټ يې تو کړ، ورو يې وويل:

- خندا کول بد کار دی؟

- خود!! بې ستري ده کنه!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر څنګ یې درې ټاپره کراچۍ تېره شوه، لږ مخکې رڼا ته ودرېده، علیمردان ورغی. فالوده یې راواخیسته، نصرالله هندوانې وزن کولې. علیمردان کاشوغه په خوله کړه، په خوند یې وویل:

- هوښیار یې ښه!

نصرالله د غرور احساس وکړ، ډاډه شو، خبرې کول یې غوښتل. علیمردان وویل:

- د دې نجلۍ ورونه څه کار کوي؟

- یو یې په خارج کې دی، دوه یې د مچیو کار کوي، بل یې ډاکټر دی او دا یو یې لکه لوفر هره خوا ګرځي.

- دا خپله څه کوي؟

نصرالله وخندل:

- نجلۍ به نو څه وکړي؟

علیمردان هم وخندل:

- نه! تا ویل، چې کرکټۍ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو، مخکې ښوونځي ته تله، اوس يې بنده کړې.

عليمردان د نصرالله قاب ته وکتل، پورته شو، قابونه يې کراچيوان ته ونيول. خلطې يې ورواخيستې، دواړه روان شؤل.
د کوڅې سر ته ورسېدل، عليمردان پوښتنه وکړه:

- تا ويل تاسو کره هم درځي؟

د نصرالله خبره پرې شوه، د شا لهٔ خوا سلام وشو، عليمردان ور وکتل، پهٔ سروبي کې موټر ته وروستی ورختلی سپينکی هلک و. ستړي مهٔ شي او روغبړ يې شورو کړل. درې سره پر کوڅهٔ ننوتل.
سپينکی هلک د پاچا تر حجرې پهٔ بيړه تېر شو، شاته يې مخ کړ، پهٔ لوړ غږ يې وويل:

- يوه دقيقه!! دروازه خلاصوم.

عليمردان او نصرالله (نه) و (نو) وکړل، سپينکی هلک شله و!!
پر لويه دروازه ننوت، د وړې لرگينې دروازې قيد وکړپېدهٔ، دروازه بېرته شوه، عليمردان ست وکړ، سپينکي هلک نصرالله ته مخ کړ:

- هندوانې در واخله، کور ته يې يوسه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

عليمردان وويل:

- خېر دی، همدلته به يې وخورو!

سپينکی هلک ور وړاندې شو، د عليمردان لهٔ لاسه يې هندوانې
ورواخيستې، د پاچا د کور د دروازې مخې ته يې کېښودې، ورغی
عليمردان يې لهٔ لاسه ونيوهٔ، حجرې ته دننه شول، پکی يې ولگاوهٔ، يخه
هوا ولگيده. سپينکی هلک کور ته ننوت.
عليمردان بل ور حالت محسوساوهٔ، سر ورباندې گرځېدهٔ، زړهٔ يې را
هسکېده، خولهٔ يې وچېده... اه! دا در او دا دېوال!!
دلته يوه جهانه نجلۍ اوسيږي!! دلته زهٔ يم، دلته هغه ده، دلته ژوند دی، هر
عام دلته خاص دی!!
حجره يې تر نظر تېرؤله... اه! بده ورځ مې ياره ده، بېلتون مې ابدي
ملگری دی، لهٔ دې سترگو پرته، لهٔ دې پهٔ کړس خندا پرته به ژوند نوم ونهٔ
لري!!
لهٔ حجرې کور ته وروتې دروازه خلاصه شوه، عليمردان ټکان وخوړ،
پورته يې وکتل، سپينکی هلک ولاړ و. گيلاس يې ډک کړ، عليمردان ته
يې ونيوهٔ، پهٔ سر يې واړاوهٔ، جک يې کېښود، پورته شو، تلويزيون يې
چالان کړ، غږ يې ورکړ، پهٔ خوند يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کارونه مو څنګه شول؟

- پاتې دي، هغه نور لۀ پاچا سره لاړل، زۀ ناروغ وم، فشار مې ټيټ شوی و.

- پاچا دې ترورزی کېږي؟

- هو

- دا نور دواړه مو څۀ کېږي؟

- کليوال دي، پۀ اشر، غم او ښادۍ سره شريک يو.

- څۀ کار کوې؟

- همدا پوله و پټی!

- خبر نۀ وم، چې پاتې يې، درته پاتې کېدم، چکر مې درکاوۀ، تاتارا او باغ ناران ښۀ پارکونه دي؟

کور ته وتې دروازه ورو- ورو ټک- ټک شوه، سپينکی هلک پۀ بيړه پورته شو، ووت، بېرته راغی د پيالو رېږدېدا ختم...

برقونه لاړل، تيارۀ شوه، سپينکی هلک پورته شو، څراغ يې بل کړ، ژيړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا خوره شوه، کوټه تېغلنه وه.

هلک ننوت، علیمردان پورته شو، کوټې ته یې وکتل، څپلکې پرتې وې، بېرته ننوت.

هلک را ننوت، پتنوس لهٔ سرې هندوانې ډک و، یخه وه، ښه لګېده.

کوټه کې د ریکشې غبږ شو، علیمردان د کوټې خوا دروازې ته وکتل، ژېړه رڼا خوځېده، بهر ووت، پاچا نژدې و، حېران شو، په لوړ غږ یې وویل:

- لکه چې کور دې غلط کړی دی؟

- نه! د ګاونډ هلک لهٔ نصرالله سره ولیدم، شله و، بو یې تلم.

پهٔ لوړ غږ یې وویل:

- برقونه تللي، زموږ حجرې ته ځو، هلته هوا چلېږي.

بېرته ننوت، پنځه دقیقې ووتې، پاچا ورغی، سپینکی هلک شله و، ډوډۍ یې تیاره کړې وه. پاچا وویل:

- د حجرې انګړ ښهٔ دی، د یوهٔ کور خبره ده، هملته به یې وخورو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اه! علیمردان پهٔ همدې مقام کې ابدیت غوښت، لهٔ همدې مقامه پرته یې بل هر مقام نفي غوښت، اه!... هلک د کور د دروازې پرده جګه کړه، پهٔ زوټه یې نارې کړې:

- د حجرې دروازه در بنده کړئ!

د پاچا حجرې ته ننوتل.
تر نیمې شپې کیسې وشوې. سره وخوځېدل، سپینکی هلک کور ته لاړ، دوی پهٔ حجره کې وغځېدل.
شپه پخه شوه، علیمردان ویښ و، بې حسه و، هر امکان ورته فاني او هر ناممکن ورته محسوس و...
د لاسپیکر ټکا شوه، اذان شورو شو، کېناست، اسوېلی یې وکړ، انګړ ته ووت، پر دېوال یې لاس وتپاوهٔ، د ګروپ بټنه یې ووهله، ژېړه رڼا خوره شوه. تشناب ته ننوت، څړېدلی سر ناست و، شېرباز کلیمې ویلې، ژر- ژر یې اودس وکړ، انګړ ته راووت.
لمونځونه وشؤل، شېرباز تسبې اړولې، شېرمامد وظیفات راویستی و، علیمردان وغځېد.
ترپ شو، پر غولي دسترخوان پروت و، نصرالله سپینه خولۍ پر سر کړې وه، پهٔ منډه ووت، چای جوشه یې ور وړه، پاچا دوه قابونه پهٔ لاس کې نیولي وو، پر دسترخوان یې کېښودل، لهٔ ماینچو تپونه پورته کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عليمردان پورته شو، بهر ووت، مخ يې ووينځۀ، بام ته يې وکتل، د لاچي ونه شمال خوځؤله...

وطن ته تګ چورتي کړی و، څۀ به کېږي، ژوند به څنګه وي؟ څۀ وو، څۀ ور وشول!!

پاچا ووت، شېبه وروسته پۀ تنګه کوټۀ کې د رکشې غږ را نژدې شو.

شېرباز و شېرمامد ووتل، عليمردان خفه و، د ورو‌ځو منځ يې د ښي لاس پۀ دوو ګوتو نيولی و. هغوی مسترۍ ته ورغلل، عليمردان پاتې شو.

پۀ انګړ کې لمر لګېدۀ، کټ يې وغځاوۀ، د توت ونې ته پرېووت. پورته يې کتل، باديوه پرېده، متوجه شو، غږ يې وکړ: (نصرالله!)

نصرالله ځواب ورکړ، دی يې وروغوښت.

پورته شو، وړه شيشه يې مخ ته ونيوه، څپلکې يې پر پښو کړې، کور ته وتې دروازه يې ټېله کړه، پرده يې پورته کړه، دننه يې وکتل، ګل روپۍ سابه پاکول، رويا لوښي مينځل، نصرالله تار ته ټکانونه ورکول، ورغی، لاس يې چترۍ کړ، پورته يې وکتل، نصرالله وويل:

- اوس خو مو انډيوالي شوه، چې پاچا لالا ته مې و نۀ وايې!!

سترګې يې چوغې کړې، باديوه پوو‌ورته وه، سپين تار تر يوۀ ځايه ښکارېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصرالله په ارمان وويل:

- نشته کنه، چې بله باديوه وای، تا به مې جنګ ليدلی و!!

باديوه تيټه شوه، ژر- ژر يې تار ورټول کړ، هسکه شوه، څو ټکانونه يې ورکړل، لاس يې پر سينه کلک - کلک لګېدهٔ.
د کلا دروازه بېرته شوه، يوه پاکه ماشومه ور ننوته، د وړو سپېروني يې پهٔ لاس کې و، د تنارهٔ پر غاړه يې کېښود. عليمردان ور وکتل، رويا ولاړه وه، بېرته باديوې ته ځير شو.

نصرالله پهٔ خوند وويل: (څرخه نهٔ شې تاوولای؟)

عليمردان څنګله ماته کړه، د چپ لاس پر مړوند يې د څرخې غټه خوا کېښوده، د ښي لاس پر درېو ګوتو يې څرخوله...
د کلا دروازې ګړب کړل، نصرالله ور وکتل، ويې وخندل:

- کنچنۍ ده!!

اه! عليمردان څرخه او د زمانې څرخونه هېر کړل، نجلۍ ته يې وکتل، ټول ور پاتې شو، هغې لهٔ سره د وړو کلپې ښکته کړه، عليمردان ته يې وکتل، اه! تکرار ولې لهٔ دې شېبې سره وران دی!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوش اوازې فرشتې لوړ غږ وکړ: (رويا! وه رويا!)

لهٔ کوټې يوه ځاغه نجلۍ ور ووته، ځټک ګامونه يې واخيستل، د دواړو خولې موسکې وې، رويا لاس ور اوږد کړ.
اه! د څمکې پهٔ انسان کې دومره اثر نهٔ وي!!
زړهٔ يې دربېدهٔ، تېزه- تېزه ساه يې اخيسته، سترګې به ترې ياغي شوې، فرشتې ته به يې وکتل، رويا دواړو ته په نوبت کتل، زمانې همدومره لږ احسان کړی و!!
دواړه د تنارهٔ پر خوا ور روانې شوې، د فرشتې پېکي ټالۍ خوړلې...
عليمردان برنډې ته وروکتل، د ګلروپۍ شا وه.
د نظر ټول ازل او ابد يې پر فرشتې ور خښ کړ، بې واکه شو، څرخه يې کېښوده، ورو يې وويل:

- زهٔ لاړم، لهٔ هغې نجلۍ شرم دی.

نصرالله د نيوکې پهٔ بڼه وويل:

- نه! تار مې انجړېږي، کهٔ نهٔ يې تاووې، ژر لاړ شه، پهٔ رويا او فرشتې يې تاووم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عليمردان شاته وکتل، رويا او فرشته د تنارۀ تر خوا ولاړې وې.
چرخه يې بيا ور واخيسته، تار يې تاواوۀ، لۀ شا يې مسته او ژوندۍ خندا واورېده، څرخه يې پر ځمکه کېښوده، ګړندي ګامونه يې واخيستل، حجرې ته ورغی، پر کټ يې ځان ور خطا کړ، تېزه - تېزه ساه يې اخيسته، پۀ ځان يې واک نۀ و.

پورته يې کتل... پر اړخ شو، لۀ کوره د فرشتې اواز راغی:

- خبر دی زۀ يې را کوځوم، کۀ را نه ونښته، نغد تاوان يې واخله!

نصرالله په انتقاد وويل:

- تا دغسې ډېر تاوانونه را کړي دي، هغه بل ځل دې بال هم ورک کړ!!

فرشتې وخندل.

اه! زما تاوان پۀ چا دی؟ زما انجام څۀ او د څۀ دی؟ سترګې يې ډکې شوې... لکه د عليمردان زړۀ، چې باديوه وي، پر هوا شوی وي، فرشته يې بايد را ښکته کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوړ اسویلی یې وکیښ، پورته شو، بره یې وکتل، بادیوه پهٔ را ټیټېدو وه. ورو ګامونه یې واخیستل، تر حجرې کور ته وتې دروازه یې نیمکښه کړه، دننه یې وکتل، ګل روپۍ نهٔ ښکارېده، فرشتې پورته کتل، د بادیوې تار ته یې لاس ور واچاوهٔ، نصرالله ټنډه تروه کړه، فرشتې بادیوه را ښکته کوله... نصرالله ښکته شو، څرخه یې ورپورته کړه، تار یې تاواوهٔ.
رویا ورغله، تر خوا یې ودرېده، خولهٔ یې وښورېده، فرشتې د حجرې خوا ته وکتل، نصرالله ته وغږېده، تار یې ورکړ، علیمردان دروازه پورې کړه، د حجرې لهٔ انګړه کوټې ته ننوت، پرېووت، چورتونو پهٔ مخه کړ...لکه لاهو شوی مړی، هېڅ خبر نهٔ و، چې مزل تر کومه او منزل چېرته دی!!
د کلا دروازه بې درېغه خلاصه شوه، (درب) یې شو، پهٔ دېوال ولګېده، لړزېدلې پورې شوه. نصرالله ورننوت، پیسې یې ورته ونیوې، دواړه پهٔ سودا پسې بازار ته ووتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورم څپرکی

پنډ برېتور سړي سګرټ کنکشن کړ، لوګی يې پورته کړ، يؤ تور وچ سړی ورمخکې شو، پر مېز يې د شيدو چای کېښود، پر اوږه پرته لته يې سمه کړه، شاته غلی ودرېد. دروازه ورو را خلاصه شوه، يوې دنګې نجلۍ برېتور سړي ته وکتل، هغه اشاره وکړه، نجلۍ ورننوته، پر چوکۍ کېناسته پښه يې پر بله واړوله، غټ ـ غټ ورنونه يې ښهٔ ترا ښکاره شؤل. نجلۍ پهٔ څنګ وکتل، تور سړی ولاړ و، برېتور اشاره وکړه، هغه ووت.
نجلۍ پهٔ ادب ور وړاندې شوه، دوسيه يې خلاصه کړه، برېتور څهٔ ولوستل، نجلۍ غلې وه، برېتور وويل:

- ستړې يم!

نجلۍ مسکۍ شوه، ورجګه شوه، څهٔ يې وويل، برېتو وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ورغږ کړه!

نجلۍ روانه شوه، برېتور يې بدن ته کتل، د سګرټ ايره يې وڅنډله.

نجلۍ را ننوته، شاته يې سپينکی هلک ولاړ و، درې سره پر چوکۍ کېناستل. سپينکي هلک درې عکسونه پر مېز کېښودل، نجلۍ پورته شوه، عکسونه يې برېتور ته ورکړل، هغه مخ ته ونيول، دوه عکسونه يې څنګ ته کړ، پهٔ نا رضايتۍ يې وويل:

- د دوی عمر ډېر دی، تېرېږه ترې!

سپينکی هلک منتظر و، هغه درېيم عکس هم وکوت، پر مېز يې کېښود، سوړ شوی چای يې غوړپ کړ، سپينې سکرترې او هلک د برېتور سړي سترګو ته کتل...
سپينکی هلک غلی ناست و، برېتو پر مېز ايښې بټنه زور کړه، وچ سړی را ننوت، برېتو ځوک را وغوښتل، شېبه وروسته دوه سپينې چپنې پر غاړه ډاکټران را ننوتل، برېتو عکسونه ورکړل، خبره وشوې، ډاکټران ووتل. سکرتره ناسته وه، هلک ورته پهٔ سترګو کې اشاره وکړه، سکرترې د برېتور مخ ته وکتل، ورو يې وويل:

- د کارما (سپينکي هلک) د وروستي مېشن پيسې پاتې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر سر وښوراوهٔ، غوږی یې ورپورته کړه، وغږېد. شېبه وروسته یو بل بریتو را ننوت، توره کڅوړه یې پهٔ لاس کې وه، سپینکي هلک ته یې ونیوله، هغه ورواخیسته، سر یې ټیټ واچاوهٔ. بریتور، بل بریتور او سپینکی هلک رخصت کړل.
سپینکي هلک خفیفه رېږدېدا محسوسوله، د کڅوړې خولهٔ یې خلاصه کړه، پهٔ دهلېز کې چټک روان شو، درېیم منزل ته ښکته شو، د یوې کوټې غټې شیشې ته تم شو، د سپین چپنو شا وه، پهٔ څهٔ بوخت وو.
دویم منزل ته ښکته شو، وسله وال سړی برگ ناست و، دی یؤ اړخ ته پهٔ څوکی کېناست، کڅوړه یې خلاصه کړه، پیسې یې وشمېرلې، دوه نیم لکه پوره وې، شپږ لوټونه یې بېل کړل، د وتو پهٔ وخت کې یې برگ سترگي سړي ته ونیول، هغه مسکی شو او وغوړېد.

دی پهٔ زینو ښکته شو. څوکېدار پرې چغه کړه، دی ځای پر ځای سرېښ ودرېد، پورته یې وکتل، پهٔ زینو کې ورټوغ سړي پورته وغوښت.
وروخوت، سکرتره ولاړه وه، ارایش یې خراب شوی و، ویښته یې جړ وو. د دهٔ مخ ته یې عکس ونیوهٔ، عکس والا د مشر لهٔ خوا تایید شوی و. دی مسکی شو، خو پهٔ عین وخت کې نا ارامه هم شو، گران کار ور لهٔ غاړې شوی و. سکرترې عکس پهٔ دوسیه کې کېښود، دی یې رخصت کړ.
کارما (سپینکی هلک) د اول منزل تشنات ته ورننوت، لږ اوبهٔ یې خوشې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي، کڅوړه يې پرانيسته، پيسې يې په زېرپيراهني او نېکر کې پټې کړې. بيا يې اوبه خوشې کړې، غاړه يې تازه کړه، چټک گامونه يې واخيستل، په سپينه کاشي يې د څپليو خاپونه پاتې شؤل، بېرته تاو شو، قدمونه يې وران کړل، په بېرته راوتو کې يې څښېدلي قدمونه واخيستل، سپينه کاشي خړه شوه، شاته يې وکتل، په بيړه ووت.
د مخې پر جېب يې لاس وتپاوهٔ، لړ يې سره بېرته کړ، سر يې ور ټوغ کړ، درې زرگوني يې پهٔ کې ورشمېرل.
يؤ ټوپک پهٔ لاس سړی ورپورته شو، دروازه يې خلاصه کړه، سپينکی هلک شپېړ تعميره مخکې ودرېد، ژېړ موټر راښکاره شو، لاس يې ورکړ، پهٔ بيه کې سره جوړ شؤل، پهٔ کې سپور شو، ډرايور سندره لگولې وه، خوند يې ور نهٔ کړ، باطني نا ارامي يې محسوسوله، دروند اسوېلی يې وکړ، تر بورډ بازاره دواړه غلي وو...
فېز تري چوک ته ورسېدل، د خوړ بوی خوت، سپينکي هلک جېب ته لاس کړ، ډرايور ته يې پيسې ورکړې، ښکته شو، څو گامه پياده لاړ، پهٔ ټکسي پسې يې کتل، پناه شوه.
سرک ته يې کتل، د رکشې ټراری رانژدې کېده، لاس يې ورکړ، کرايه يې سره و نهٔ ويله، لړ مخکې د ناصرباغ روډ پهٔ سر ښکته شو.
پر رېړه ډک- ډک امونه ايښي وو، ښهٔ ورته وايسېدل، ورتاؤ شو، يوه درې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې وتلل، خلطهٔ يې پر کراچۍ پرېښوده، څو گامه لاړ، پهٔ تارينه پنجره کې سپين کرکره يي چرگان بې دمې ولاړ و، تيگا يې وهله... بيه يې وويله، قصاب چرگه حلاله کړه، پهٔ پلاستيک کې يې واچؤله، اولې رېړۍ ته ورغی، د امونو خلطهٔ يې ورپورته کړه، پورې غاړه ريکشې ولاړې وې، وروخوت، شېبه وروسته د تنگې کوڅې پهٔ سر کې ښکته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځم څپرکی

نصرالله او رویا کټ پورته کړ، د انګړ منځ کې یې کېښود، ډنډه یې پکی یې چالان کړ، ګل روپۍ برنډه کې ناسته وه، جاینماز خور و، پورته شوه، کات یې کړ، تسبې یې غاړې ته واچولې، انګړ ته ورغله، پر کټ کېناسته، پورته لاچې ګانو ته یې کتل.
رویا روانه وه، ځورب بدن یې ښورېدهٔ، توره خلته یې پهٔ لاس کړه، پر نغري ایښې چای جوشه یې ور پورته کړه، وړه ارمونه یې چاینکه یې ډکه کړه، پخلنځي ته روانه شوه.
نصرالله لمونځ وکړ، لهٔ کوټې را ووت، برنډې ته پهٔ ولاړه ستنه کې غټ مېخ ټک وهل شوی و، ټوپ یې کړل، خولۍ یې پهٔ کې بنده کړه. ترموز ته یې وکتل، ورغی، ګیلاس یې ډک کړ، واړهٔ ډېران ته یې کتل... ورغی، یؤ موټی خاوره یې پورته کړه، مخې ته یې ونیوله، ځمکې ته یې خوشې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه، درنده خاوره پر څمکه پرېوته، نرۍ هغه باد یوړه، د شمال لوری یې مالوم کړ. رویا پهٔ بیړه ورغله، څورب بدن یې ښورېدهٔ، نصرالله منډه کړه، د مور شا ته پټ شو، رویا پهٔ انتقاد وویل:

- نهٔ د جارو ډکی پرېږدې او نه درنه ځای پاک پاتې کېږي!!

گل روپۍ وویل:

- خېر دی، لهٔ باندې وتو ورته ښه ده، ماشوم دی.

رویا تاؤ شوه، وړوکی لرگین مېز یې راووړ، د مور مخې ته یې کېښود. تر برنډې لاړه پهٔ پتنوس کې یې پیالې کېښودې. ټیټه شوه پتنوس یې پر مېز کېښود، پیالې یې ډکې کړې.

گل روپۍ، نصرالله ته مخ کړ: (حجرې ته ورشه، کهٔ علیمردان ویښ وي، چای ته یې را وله.)

نصرالله منډه کړه... دروازه پهٔ گړب خلاصه شوه، علیمردان ټوپ کړل، بهر یې وکتل. نصرالله پهٔ لوړ غږ وویل:

- ادې مې دې غواړي!

نصرالله پهٔ منډه ووت، کور ته وتې دروازې گړب کړل، مور یې ور وکتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- وينې و؟

- هو.

عليمردان رانغی.

رويا يې مور ته وويل:

- نور چای به وکړم، هملته دې يې ور وړي!

نصرالله په پياله کې کاشوغه وهله، گل روپۍ مخ ور واړاوهٔ:

- ورشه ورته ووايه، چې مور مې درسره کار لري.

نصرالله منډه کړه، د حجرې د دروازې گړب شو، عليمردان پر کټ ناست و، بام ته يې کتل. نصرالله وويل:

- د مور مې درسره کار دی.

عليمردان څپلکې پر پښو کړې. نصرالله دروازه خلاصه ونيوله، علميردان ووت، نصرالله ورپسې په چيندرو ټوپکې وهلې.

رويا ورو وويل:

- بوره درته واچوم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

عليمردان غلي وويل:

- نه!

ترور يې وويل:

- پهٔ خپل کور کې ځوک ست نهٔ کوي.

ځړېدلی سر ناست و، ويې ويل:

- ګرمي ده، چای مې زړهٔ ته نهٔ کېږي.

رويا جګه شوه، مېز يې وڅښاوهٔ، پهٔ منځ کې يې کېښود، غبرګې پيالې يې پرې کېښودې.

د کټ د کشولو غږ شو، ځنګ ته يې وکتل، رويا لرې کټ واچاوهٔ، پرې کېناسته، عليمردان ځړېدلی سر ناست و، ګل روپۍ وپوښت:

- کهٔ ډېر ناروغه يې، چې ډاکټر ته دې ورولي؟

- نه تروري، فشار مې ښکته و، بهر ووتم، پيپسي کې مې مالګه واچوله، اوس ښهٔ يم.

نصرالله غږ وکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- همداسې یوازې یې څښبه!

علیمردان رویا ته ور وکتل، هغې نصرالله ته وکتل، ویې خندل، دهٔ سر ښکته واچاوهٔ. دروازه وټکېده، نصرالله ورغی. پهٔ منډه راغی. مور ته یې کړل:

- ببو ده، وایي، د دینکي مور مړه شوې، کهٔ ورځې؟

گل روپۍ افسوس وکړ، اسویلی یې وکړ، رویا ته یې د غټ ټیکري وویل، هغه پورته شوه، چټکه روانه شوه،کوټې ته ننوته، شېبه وروسته را ووته، مور ته یې سپین ټیکری ونیوه، هغې څپلکې پر پښو کړې، ټیکری یې پر سر کړ، روانه شوه.
نصرالله پورته شو، بادیوه یې را واخیسته، رویا هېڅ و نهٔ ویل، پورته شوه، چای جوشه یې ور پورته کړه، پیاله یې ور ډکوله، علیمردان انکار وکړ، رویا پر مخامخ کټ کېناسته.
علیمردان پورته وکتل، رویا ورته ځیر وه، بېرته یې سترگې ښکته کړې، شېبه وروسته یې بیا ور وکتل، هغې ورکتل... شاته یې وکتل، نصرالله د بادیوې تار بندي کوله، بېرته یې رویا ته وکتل، هغه موسکۍ شوه، په خوند یې وویل:

- یوه خبره وکړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړۀ يې درېدۀ، ورو يې وويل:

- هو!

- فرشتې ته دې بل رقم کتل.

وار خطا شو، پۀ بيړه يې وويل:

- نه، داسې نۀ وه، هغې ته مې نۀ کتل، لۀ پرونه پۀ فکر کې وم، چې دا شک به کوې. هېڅوک بايد خبر نۀ شي، بده ده.

- هو! د ويلو خبره نۀ ده. فرشته ډېره ښه نجلۍ ده. څو شپې نورې کوې؟

- مالومه نۀ ده، کۀ نن کويلونه جوړ شول، سبا ځو.

- هغې خو ځکه بيړه لرله، يوه خبره مې يې راوړې ده.

عليمردان بيړې واخيست، په تلوسه يې وويل:

- څۀ يې درته ويلي؟

رويا پۀ ناز وويل:

- پۀ خولۀ مې ولاکه راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علیمردان لاړې تېرې کړې، خولهٔ يې وچه شوه، اوبهٔ يې وغوښتې، رويا پورته شوه، خرامانه روانه شوه، پر ترموز نسکور ګيلاس يې ور واخيست، کنګال يې کړ، د ترموز نلکې ته يې ونيوهٔ.
ګيلاس يې ور وړاندې کړ، هغهٔ واخيست، اوبهٔ يې وڅښلې، رويا ور کتل، د علیمردان زړهٔ دربېدهٔ، بې قراره و، پهٔ وارخطايۍ يې وويل:

- ګوره، چې څوک خبر نهٔ شي!!

- نه، د فرشتې ټول رازونه راسره دي. ملګرې مې ده.

- نور يې څهٔ ويل؟

- څهٔ کار کوي، څنګه راغلی دی، څهٔ مو کېږي، کله ځي...؟

علیمردان بې اختياره وويل:

- زما صفت به دې ورته کړی و!!

رويا مسکۍ شوه:

- و مې کړ، ويل يې د صفت لايق دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېفیت یې بدل شو، زړهٔ یې دربا پېل کړه، اول ځل داسې شوی و، سترګې یې اوښلنې شوې، پهٔ تلوار یې وویل:

- ورته و دې نهٔ ویل، چې اخر به څهٔ کېږي؟

رویا د دروازې پر لور وکتل، نصرالله یې وځارهٔ، ورو یې وویل:

- نهٔ پوهېږم، خو عکس دې یې غوښت.

نا لیدلی جهان یې محسوساوهٔ، حالت نوی و، خو عشق لکه د ازل کاڼی، پهٔ روغ سر یې راپرېوتی و.

پهٔ بیره پورته شو، ویې ویل:

- د کویلونو مالومات نهٔ کېږي، زهٔ ځم عکس باسم، سبا یا بل سبا یې ایله را کړي.

علیمران پاک کالي وغوښتل. رویا پورته شوه، شېبه وروسته مسکۍ خولهٔ ولاړه وه. هغهٔ خلطهٔ ور واخیسته، خوشاله و، پورته شو، څپلۍ یې پهٔ پښو کړې، روان شو، د کلا پرده یې پورته کړه، دروازه یې ټېله کړه، پهٔ بیړه ووت، تر کوڅې تېر شو، سګرټ یې بل کړ، روان و... عکاسخانې ته ور تاو شو، هغوی ویل، ریل یې تش دی، ممکن پنځهٔ ورځې وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

عکس ورکړي. ووت، روان شو، پر عمومي سرک ودرېد، رنګه او پر ګلانو ډکه ډبه راغله، کيلينډر د صدر نارې وهلې، ور پورته شو. شېبه وروسته کيلينډر غږ وکړ، ګڼ خلک ښکته شول. مخکې لاړ، ګڼ دوکانونه يې وکتل، يوهٔ دوکاندار ماښام وعده ورکړه، ننوت، خونې ته ورغی، ايينې ته مخامخ شو، برمنځ يې ور واخيسته، څو کورتۍ يې لرې - برې کړې، يوه يې واغوسته، نارې يې کړې، عکاس ورغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږم څپرکی

د ماښام اذانونه شوي وو. علیمردان د حجرې دروازه ټک- ټک کړه، پاچا ور ووت، په حیرانتیا یې وپوښت:

- چېرته ورک وې، ډېره اندېښنه مو دې وکړه.

پهٔ پلاستیکي خلطه کې یې دوه پاکټه ګولۍ او یو شربت اچولي وو، پهٔ انګړ کې ودرېد، پاچا وپوښت:

- لکه چې ډېر ناروغ وې؟

علیمردان پهٔ زړهٔ غل و، ځان یې بدل کړ، مړاوې یې وویل:

- هو، ډاکټر ویل فشار دې ټیټ دی.

حجرې ته ننوت، شېرباز و شېرمامد خفه وو، شېرمامد پهٔ خفګان وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کهٔ ډېر ناجوړه يې، چې غم دې وخورو!!

- اوس بيخي ښهٔ يم، سيروم مې وکړ، بېخي يې راژوندی کړم. کارونه څنګه شول؟

- په مستري ډېر رش دی، څو ورځې اخلي. وار خطا کېږه مهٔ، چې کار خلاص شو، يوه ورځ چکر او بله ورځ سروبی!

زړهٔ يې وربېږدېد، کاش د جهان احاطه او محدوده همدومره وای، پهٔ څومره کې چې د فرشتې ديدن هره ورځ ممکن کېدای!!
کاش زمانه ودرېدای، کاش بل هېڅ ځای نهٔ وای، چې عليمردان ورغلی وای!!

ترپ شو، پاچا د غولي پر منځ دسترخوان خطا کړ. پهٔ مسکا يې وويل:

- تياره ده!

نصرالله اوبهٔ واچولې، عليمردان پهٔ څنګ شو، پر بغل جېب يې لاس وتپاوهٔ، پلتۍ يې ووهله، د دسترخوان څنډه يې ور هواروله، وېرې اخيستی و، سل و زر فکرونه ور لوېدل، زړهٔ نا زړهٔ يې ډوډۍ وخوړه.
انګړ ته ووتل، پر کټونو يې ډډې واچولې. پاچا انجړه ساکته سپخوله، د کټ تر څنګ مېز باندې يې کېښوده، کور ته ننوت. شېرباز و شېرمامد د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مستري کیسې کولې، علیمردان په زړهٔ غل و، چتې - چتې غږېدهٔ...
د حجرې د دروازې ګړب شو. ټولو ور وکتل، پاچا باډي چوبي ټایپ په لاس ورننوت، د کټ لنګې ته کېناست، د ټېپ سویچ یې په ساکته کې ورکړ. د واسکاټهٔ پړسېدلي جیب ته یې لاس ور دننه کړ، یو بنډل پیټې یې ور وویستې، و یې کتلې، یوه یې پر لاس وټپوله، ټیپ ته یې ور واچوله. د سردار علي ټکر غږ پورته شو:
((کهٔ پهٔ مینه کې حېران دی، نهٔ دی ګرم
د اسمان څمکې تر میان دی، نهٔ دی ګرم
کهٔ سینه وهي، کهٔ سر، کهٔ ژاړي وینې
چې خوږ شوی پهٔ هجران دی، نهٔ دی ګرم
کهٔ حمید د زنخدان لهٔ غمه ژاړي
پهٔ کوهي کې اوېزان دی، نهٔ دی ګرم))

ټول متوجه ناست وو. علیمردان سندرې ورسره واخیست...
د اذان غږ شو، پاچا ټېپ ګل کړ. لهٔ کوره شغهاری راتهٔ، رویا تور دیګي ته شګې نیولې وې... اذان ختم شو، لهٔ نژدې کوره د فلم غږ پورته شو، وي سي آر یې راوړی و.
یوولس بجې شوې، شېرباز تکیه وهلې وه، پاچا ور وکتل، سر یې پر لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

تکیه کړی و، خوب زنګاوهٔ... پر بل کټ شېرمامد او علیمردان ناست وو، پاچا پورته شو، کوټې ته ننوت، ځای یې سم کړ، شېرباز و شېرمامد ننوتل، علیمردان کټ ته وکتل، ویې ښباوهٔ، سم یې کړ، توشکه یې خوره کړه، د کلا ګروپ یې ګل کړ. شنهٔ اسمان ته یې کتل...

د پاچا مېرمن د پلاره لهٔ کوره راغلې وه، لهٔ هرېپوره یې وړوکی ورور ورسره راوستی و، د نصرالله تر خوا یې ورته کټ اچوّلی و، سرونه یې سره نژدې کړي وو، ورو - ورو پسنېدل، کیسې یې کوّلې.

علیمردان سګرټ لګولی و، خوب کډه کړې وه، لهٔ کټه پورته شو، تشناب ته ننوت، ګروپ یې ولګاوهٔ، لاس یې رېوند کړ، سات ته یې وکتل، یوه بجه وه، مخ ته یې اوبهٔ واچولې، ځړېدلی سر ناست و، لهٔ مخه یې څاڅکي څڅېدل، څهٔ پهٔ زړهٔ ور وګرځېدل، بهر ووت. کور ته وتې دروازې ته ور نژدې شو، ودرېد، پورته بامونه یې وڅارل، د دروازې ترک ته یې سترګه برابره کړه، دننه خوا پرده پورته وه، درې کټونه ښکارېدل، څمکني ډنډه یي پکي غورس کاوهٔ، یو خوا - بل خوا یې مخ اړاوهٔ.
د دېوال سر ته یې لاس کړ، پرده یې پورې وهله، هاخوا پرېوته، لیکي- لیکي انګړ پناه شو.
کټ ته ورغی، پرېوت، اسمان ته یې کتل... اه! دا څهٔ ورک او نا محسوس جهان دی!! سترګې یې سره ورغلې، ویدهٔ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار پهٔ خړه پاڅېد، مخ ته يې اوبهٔ واچؤلې، خولهٔ يې کنگال کړه، سگرټ يې بل کړ، شېرباز و شېرمامد تلويزيون لگولی و. پاچا ورننوت. دوی چای څښهٔ، عليمردان کور ته ننوت، ښي لور ته يې وکتل، رويا نغري ته ناسته وه. کوټې يې وڅارلې، برنډې ته ورغی، پر ترموز ايښی گيلاس يې ورپورته کړ، اوبهٔ تودې وې. رويا د څنگ کوټې ته ننوته. دهٔ ته يې کتل، دهٔ شاته وکتل، څوک نهٔ وو، رويا مسکۍ شوه، عليمردان جېب ته لاس کړ، تور پاکټ يې وروويست، پورته شو، شاوخوا يې وڅارله، پاکټ يې کوټې ته ور وار کړ، سر يې کښته واچاوهٔ، حجرې ته ورغی.
پهٔ کوڅهٔ کې د پاچا ريکشه ټړېده، درې سره ور ووتل، پهٔ کې سپارهٔ شؤل، پاچا پيته ور اچولې وه، د سندرې غږ خوت...

...عليمردان پيسې شمېرلې، غلط شو، لهٔ سره يې کړې، بيا غلط شو، شمېرلې پيسې يې شېرباز ته ونيولې، د دهٔ پهٔ حساب پوره وې.
څلور زره کلدارې پاتې شوې، شېرباز جېب ته کړې، شېرمامد موسکی شو، عليمردان ځړېدلی سر ولاړ و.
مسترې کويلونه ازمېيلي وو، خپله ستاينه يې کوله... شاگرد يې دوکان ته ننوت، لهٔ کارتونو سره را ووت، استاد ته يې ونيول، هغهٔ مازې نيم کړل، پر ټولو يې وويشل. کويلونه يې د پاچا رکشې ته ور پورته کړل، دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروختل، پاچا د ریکشې انډل وواهۀ، حرکت یې وکړ...
د نمک منډۍ یوۀ هوټل ته یې ریکشه ورو کړه، یۀ غوړ هلک ولاړ و، خلک یې وربلل، دوی ورتاؤ شؤل، د دروازې مخ ته ابدانونه ایښي وو، مخ ته برابرو شیشو کې خلک ښکارېدل. دوی ورغلل، نلکې یې سستې کړې. علیمردان خیرن صابون ورپورته کړ، لاسونه یې ومینځل، پاچا د دستمال پۀ پیڅکه خولۀ پاکه کړه، د هوټلي شاګرد ته یې وویل:

- ریکشې ته درسره خیال کوه!

هغه پر سینه لاس کېښود، پۀ درناوي یې وویل:

- بې غمه شۀ جي!

ننوتل، پر تخت فرش غوړېدلی و، خلکو مړۍ وهلې، چتي پکی تود لګېدۀ... څلوېښت دقیقې ووتې، د هوټل شاګرد پۀ منډه ورغی، پر غوړېدلي دسترخوان یې چکني او توده ډوډۍ کېښوده، پۀ بیړه لاړ.
تر مخ یې د لوخو ټیکلی کېښود، ګرمه کړایي پرې کېښودل شوه، ټپونه ترې ختل...
اضافه ډوډۍ یې وروغوښته، علیمردان مازې رومیان ور پورته کول...
شاته شو، پاچا وپوښت:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ولې؟

- ترخه ده، معده مې ژوبله ده.

- نيمه کيلو بې مرچو کړايي به راوړي؟

- نه، موړ شوم.

شېرباز خولهٔ خوځؤله، پهٔ ډکه خولهٔ يې وويل:

- پهٔ تا باندې خداى نهٔ ده خوړلې، دا ځل دربانديې پېښور ښهٔ و نهٔ لګېد.

عليمردان د زړهٔ پهٔ زور وخندل.

شېرمامد مړى جوړه کړه، د کړايي غوړ يې ور پاک کړل، پاچا اشاره وکړه، شاګرد ورغى، شېبه وروسته څلور شيشه يي بوتلونه پر تخت کېښودل شؤل. پيپسي يې وڅښله. شېرباز پورته شو، بهر ووت، لاسونه يې ومينځل، ريکشې ته يې وکتل، بېرته ننوت، پر تخت چاغ سړى ناست و، ده پوښتنه وکړه، هغه ست و سلا وکړه، دهٔ جېب ته لاس کړ، پيسې يې ورکړې. بېرته ورغى، پر تخت کېناست.

پاچا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څهٔ کوو؟

شېرمامد پهٔ خولهٔ کې ډکی واههٔ، ويې ويل:

- يا الله!

پاچا مخکې شو، پر جېب يې لاس تپاوهٔ، شېرباز غږ وکړ:

- پيسې مې ورکړي.

پاچا سر وخوځاوهٔ، نا رضايتي يې ښکاره کړه.
لهٔ هوټله ووتل، بهر يې لاسونه ومينځل. د هوټلي شاگرد د ريکشې پر شيشه ساپي وهله...
پاچا ريکشې ته وروخوت، انډل يې وواههٔ، هغوی شاته کېناستل، شېرباز منځ کې و، تر کوېلونو يې پښې ور تاو کړې وې. ريکشې حرکت وکړ.
دوی د پېښور وروستۍ تماشې کولې...
د گڼو موټرو تر منځ تېر شول، د گرمۍ شدت مات و، خلک را وتي وو، د بوړۍ تر زېرزمينۍ ور تېر شول، شېرباز ټوکې کولې، نورو خندل...
پهٔ چارمارو ورواوښتل پهٔ جمروډ روډ تؤده هوا لگېده، حيات اباد چوک کې ډبې ولاړې وې. چپ خوا ته ور وگرځېدل، پخې بنگلې روانې ښکارېدې، ريکشه يې تاؤ کړه، پهٔ تمځای کې يې ودروله، شپږ روپۍ يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړې، پرچه یې واخیسته، کویلونه یې پرې وسپارل. شېرباز ولاړ و، کاغذونه یې په لاس کې و، یو- یو یې تقسیم کړ، دروازې ته سیخ شول، ټیکټونه یې ورکړل، شین چمن او پراخه ساحه ښکاره شوه.
ګڼه وه، یو ژېړ سری هلک ولاړ و، د یخو اوبو نارې یې وهلې. شېرباز و شېر مامد لر او بر کتل، علیمردان ځړېدلی سر روان و، پاچا یوه خوا لاس ونیو، ګڼ سیوری و، ټول کېناستل.
پاچا جګ شو، د شا لمن یې وڅنډله، مخامخ پر څوکیو خلک ناست وو، ایسکریم یې څاټه. شېرباز و شېرمامد په ښځو پسې کتل...
علیمردان خفه و، د جدایۍ له غمه په ځان را تاو و، هر احساس بربادول کول. د پاچا تر شا یو هلک را روان و، دوه ایسکریمونه له ده سره او دوه له هلک سره وو، و یې وېشل، شېبه وروسته یې کوټي چمن ته ور وار کړل.
څادرونه یې ویړ کړل، لمونځ وشو. علیمردان له خدایه هېڅ نه غوښتل، هغه بل رنګ حېران و، هغه ځان ته په ځان حېران و...
پاچا څادر ټک واهه، مخامخ ګروپونو یې سترګې یوړې، دوی ته یې وکتل، ورو یې وویل:

- نور یې خوند لاړ!

شېرباز وکتل، ښځې په نظر ور نغلې، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- درځئ!

پر چمن څلور سیوري روان وو، تر عمومي دروازې تېر شؤل، چپ لاس ته تاو شول، پاچا ریکشه شاته دیکه کړه، لارې ته یې برابره کړه، ور وخوت، انډل یې وواهۀ، دوی ور وختل، رکشې حرکت وکړ، د سرک گروپونو اسمان تت کړی و.
ریکشه د بورډ تر بازار تېره شوه، فرعي بازار راغی، پاچا کوز شو، دوکان ته ور ننوت، بېرته راووت، خلطۀ یې پۀ لاس کې وه، ریکشې ته ور وخوت، خلطۀ یې د ریکشې تر هنډل لاندې پۀ کوتي ځای کې کېښوده، رکشې حرکت وکړ، ژیړ گروپونه تېرېدل...
پۀ تنگه کوڅه ور ننوتل، ریکشه یې ودروله، کویلونه پۀ لاس خلک حجرې ته ننوتل.
پاچا کور ته ننوت، خلطۀ یې کېښوده، د اوبو ترموز یې ورسره واخیست، حجرې ته ورغی، ترموز یې پر وړوکي کټکي کېښود. د مسترې پۀ کار مجلس روان و... دروازه و ټکېده، پاچا لوړ غږ وکړ((راځه خلاصه ده!))
دروازه ورو خلاصه شوه، پتنوس ښکاره شو، هلک سر ځنگ ته کړ، پرده یې پورې وهله، دروازه یې پر پښه ور پورې کړه، سپینکي هلک پتنوس کېښود، سره هندوانه قاش – قاش ایښې وه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ تلویزیون کې ډرامه لګېدلې وه. ټول متوجه ناست وو، سپینکي هلک سلسله وشکوٙله، پهٔ لوړ غږ یې وویل:

- مېلمانهٔ خو به خفه شوي نهٔ وي؟

پاچا دوی ته ور وکتل.

شېرباز وګوښېد، شېرمامد پهٔ لوړ غږ وویل:

- نه! پېښور ډېر ژوندی وطن دی، ډېر خوند یې راکړ.

سپینکي هلک وویل:

- سوات ډېر یخ وطن دی، کهٔ وخت لرئ، چې ور چکر مو کړم؟

علیمردان، شېرباز او شېرمامد تر نظر تېر کړل، هغوی نټه وکړه.

سپینکی هلک پورته شو، سر یې وخوځاوهٔ، ورو یې وویل((بېرته راځم)) مجلس پهٔ باغ ناران و. شېبه وروسته پرده پورته شوه، سپینکي هلک پنځهٔ بوتله راوړل. جېب ته یې لاس کړ، ناخنګیر یې وروویست، د بوتلونو سرونه یې خلاص کړل. شاته شو، ډډه یې واچوٙله، پهٔ خوند یې وویل((د مېلمنو مې دې قدر و نهٔ کړ، بند وم. دوبۍ ته مو شات لېږلي وو، دوه نیم لکه ګټه ایله راورسېده.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی پهٔ حیرانتیا ورکتل... سپینکی هلک پهٔ علیمردان ښهٔ لګېده، څنګ
کې یې ناست و. هغهٔ سر ټيټ اچولی و، دهٔ یې څټ ته وکتل، لږ رالاندې
ترې د وینو څاڅکي ښکارېدل، ووېرېد، فکر یې لهٔ مجلسه بله خوا لاړ،
سګرټ یې بل کړ، لکه پهٔ لوګي یې چې سپور وي او خور وور روان
وي!!
سپینکي هلک لاس وراوږد کړ، علیمردان ټکان وخوړ، ټولو وخندل،
سګرټ یې لهٔ خولې لرې کړ، د هلک خورو ګوتو ته یې سګرټ
ورووړاندې کړ، هغه ترې څو کشه ؤکړل، خطا یې کړ. سپینکی هلک د
دوی پهٔ تګ ډېر خفه و. جګ شو اجازه یې وغوښته، پټنوس یې ورسره
واخیست، پاچا ور جګ شو، د کلا دروازه یې بنده کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووم څپرکی

تیارۀ سهر و، غوټې سره سمېدې... پاچا د رکشې شیشې ته ساپې نیولې وه، علیمردان ننوت، ترور یې ولیده، رویا خفه وه، خلطه یې ور وړاندې کړه، دواړه سترګې یې کېکاږلې، ویې ویل:

- خوشبو رخت دی، ګلالۍ ته یې ورکړه.

علیمردان پۀ بیړه خلطه ور واخیسته، خدای پۀ امانې یې وکړه، ګل روپۍ پر دواړه مخه ښکل کړ، مخ یې لوند شو، دۀ یې پر مخ ایښې لاسونه ښکل کړل، پۀ نۀ زړۀ روان شو...
د فرشتې د کور دروازه چوله وه، علیمردان پښه نیولی شو، ځیر شو، اه! فرشته وروستې دیدن ته ولاړه وه، څۀ رقم حالت و؟ حالت و، لکه جنت

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دوزخ چې سره ګډ شوي وي.
پاچا ریکشې ته کېناست، اندړل یې وواهۀ، دی ورتېز شو، قدمونه یې دراندۀ وو، ور وخوت، ریکشه د کوڅې سر کې وګرځېده. پاچا وویل((خدای دې وکړي، چې خفه شوي به نۀ یاست؟))

ټولو نا او نو وکړل. ریکشه جمروډ روډ ته سیخه شوه، هوا یخه لګېده، ټولو بهر کتل... شېبه وروسته تر چهارمارو او نمبر چهار ورتېر شول. ګڼه ګونه وه د حیات اباد چوک د تهاڼې مخ ته دوه پولیس ولاړ وو.
پاچا ریکشه تاؤ کړه، کتار فلاینکوچونه ولاړ و.کویلونه یې یوې خوا ته ښکته کړل. دوی یوۀ اړخ ته ودرېدل. پاچا لۀ کیلینډر سره وغږېد، اشاره یې وکړه، کویلونه یې ور وړل، د فلایکونچ سر ته یې ور جګ کړل. پاچا ټولو ته ور غاړې ووت، ریکشه یې تاؤ کړه، شېبه وروسته پناه شو.
سورلۍ منتظرې وې... کیلینډر یو سړی تر مټ نیولی و، و یې خېژاوۀ، موټر حرکت وکړ، پۀ بیړه لۀ هډې ووت، دوړې باد- راباد شوه.
علیمردان وښورېد، د رویا ورکړې، خلطۀ یې تر چپ کوناټي لاندې کېښوده. کیلینډر د دعا غږ وکړ، ټولو خولې وخوځولې، موټروان د موټر د منځ پۀ شیشه کې وکتل، شاته سورلۍ یې وڅارله، پیته یې ور واچوله، د سندرې غږ خوت... علیمردان یې ډوب کړ، داسې، لکه پۀ دنیا کې چې همدا یوۀ حالت وي!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتم څپرکی

ژیړ مازیگر و، لمر پهٔ خپلو وینو کې غرک و، ګڼ خلک تر ترانسفرمر خونې را تاو وو، کویلونه یې لګؤل.
زرین د پښو پهٔ سر ناست و، پرتوګاښ یې زنګېدهٔ، شېرباز ته یې مخ کړ:

- چکر مو وواههٔ؟

شېرباز موسکی شو، پهٔ غاښ کې یې ډکی واههٔ، پهٔ بې تفاوتۍ یې وویل:

- څهٔ مزې مو وکړې، ګرمۍ پاخهٔ کړو!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو تاکید کاوهٔ، چې د برېښنا لګښت دې کم شي. ماښام تیارهٔ مهال هر څهٔ برابر شول، دعا یې پرې وکړه، سروبی روښانه شو. ټول کورونو ته وخوځېدل... پهٔ سیند کې د تیپې ګروپونو لامبو وهله.
لومړی ماسختن، چې ډوډۍ وخوړل شوه، ډلې- ډلې هلکان د علیمردان دوی درمند ځای ته ور روان وو... شېرباز و شېرمامد پهٔ خوند کیسې کولې، خلک غوږ وو، د ژېړ ګروپ مخې ته پتنګانو رپ وهل، ځمکني ډنډه یي پکي مخ ګرځاوهٔ، شېرباز د پارک کیسه شورو کړه، د نجونو د یادولو پر مهال زلمي څک شول!!
علیمردان پورته شو، چاېړ یې ور واخیسته، کور ته روان شو، یوهٔ غږ وکړ((چاې بس دی، دوه بجي دي، ځو به!))
شېرباز سات ته وکتل، هلکان پورته شول، څراغونه او لاسي بجلۍ روښانه شوې، ډله خلک روان شول...
علیمردان پیالې ور ټولې کړې، پورته شو، حجرې ته ننوت، پتنوس یې یوهٔ کونج ته کړ، چوپتیا وه، لهٔ لرې سپیو انګولل.
چتي پکی یې ولګاوهٔ، درېواړو د خورو توشکو پر سر بالښتونه سم کړل، علیمردان د اوبو جک وکوت، ډک و، پورته شو، ګروپ یې مړ کړ، لاسي بتۍ یې روښانه کړه، دوه درې ګامه یې واخیستل، پرېووت.
شېرباز پسنېده، کلیمې یې ویلې، علیمردان پهٔ یو دریاب چورتونو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرک و، فرشتې ټول لهٔ ځانه سره وړی او لهٔ ځانه سره پاتې کړی و. خوب ورغی، ویده شو.

پهٔ اذان را ویښ شو، شېر باز و شېرمامد یې وخوځؤل، شېرباز سترګې سولولې... ټول پورته شول، تر درمند ځای لاندې ویاله بهیده، د شېرباز شړپا خته... شېرمامد او علیمردان کوز او بر کېناستل، اودسونه یې وکړل، د شېرباز لهٔ بړیرې اوبهٔ څڅېدې، پر ځادر یې مخ وچ کړ، ویړ یې کړ، ټول پهٔ لمانځهٔ ودرېدل.

علیمردان سلام وګرځاوهٔ، لاسونه یې پورته کړل، د دعاګانو پهٔ اؤل او اخر کې یې فرشته وغوښته.

پورته شو، د باندې ګروپ یې ګل کړ، د برجورې کلا دروازه نیم کښه وه، ننوت. مور یې پر جاېنماز ناسته وه، ګلالۍ تنور اچولی و، دهٔ د چای غړ وکړ، بېرته ووت، شېرباز و شېرمامد بالښتونو ته ډډې وهلې وې، پکی ګل و، پر راډیو د طالبانو ترانه غږېده.

چوپتیا وه. شېرباز وویل:

- ډېر بې چورته او بې مزې یې!!؟

علیمردان منلې وه، چې راز شریک کړي، ویې ویل:

- کیسه بل وړ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرباز و شېرمامد را څک شول.شېرباز وویل:

- خدای دې خېر وکړي!!

- زهٔ ټول هلته پاتې شوم.

- چېرته؟

- په همغه تنگه کوڅه کې، پهٔ همغه شور کې، پهٔ همغه رڼا ماښامونو کې او پهٔ همغې فرشتې کې، چې خدای پرې کانې کړي دي!!

د شېرباز سترگې رډې شوې، په حېرانتیا یې وویل:

- فرشته څوک ده؟

- د پاچا دوی گاونډۍ ده، د هغه سپینکي هلک خور ده، لهٔ هغې پرته به مې و نهٔ شي!!

شېرمامد وویل:

- عجیبه دې وکړه!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نهٔ پوهېږم، ما هیڅ نهٔ دي کړي، هر څهٔ وشول، هر څهٔ به کېږي، شاید د فنا او بقا ځای مې همدا یؤ وي.

شېرباز په زړهٔ تنګۍ وویل:

- پلسپې مهٔ وایه، ساده خبره وکړه، څهٔ کیسه ده، څهٔ وکړو؟

- نهٔ پوهېږم، لاره نهٔ ده را مالومه، بس د خدای د کرم معامله راته ښکاري.

- بندګي کوشش مقدم دی!! پهٔ کور کې یې ووایه، ورتګ ولا که سخت وي.

علیمردان پهٔ مایوسۍ وویل:

- نهٔ پوهېږم ولا، هغوی غټ خلک دي!!

اسوېلی یې وکړ، پورته شو، کور ته د برجورې کلا تر مخه ناستو غوایانو ته سرې ناست و، ور ویې کتل، پاده وان و، غوایي یې وشړل، ورپسې شو. علیمردان ننوت. شېرباز وویل: (پهٔ خدای او پهٔ قران، چې زهٔ لا همлته شکي وم!)

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپي وغپل، پیشو، پر بوساړه وخته، پورته دېوال ته یې ټوپ کړل.
علیمردان تر دروازې تېر شو، پهٔ تخرگ کې یې دسترخوان نیولی و، د پیالو رېږدېدا خته... ها خوا کته کړې خره ولاړه وه، د دوی پهٔ بوساړه کې یې خولهٔ وهله...
ښنگل یې لهٔ تشې ها خوا کړه، ځرپ شو، دسترخوان خطا شو، شېرباز ویړ کړ، دواړو پهٔ بدل رقم ورکتل، د دهٔ د مزاج خاطر یې کاوهٔ. چای جوشه یې ور پورته کړه، پیالې یې ډکې کړې، دسترخوان یې خور کړ، د شیرچای پیالې یې ور مخ ته کړې.

لمر سترگې وړې، علیمردان وویل:

- ځئ، چې کوټې ته شو، لمر نور سوزول کوي.

شېرمامد وویل:

- نه، ځم ختېه خیشتوم، د باغ سرموره پاتې ده، ماسپښین ورته اشر کېږو، تهٔ هم راشه، کار مهٔ کوه، تر پسخې وروسته به سیند ته ښکته شو، خبرې به وکړو، زړهٔ مهٔ وهه، د خدای پاچاهي لویه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه روان شو، علیمردان پیالې ور ټولې کړې، د پښو پهٔ سر ناست و، چورت یوړ، جګ شو، پر برجورې کلا ورننوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهم څپرکی

ملا روزي خان (اخخخ) کړل!! چټکه منډه یې را واخیسته، لونګۍ یې پرېوته.
غوایانو رمباړې وهلې، ترکېدل، یوهٔ کولبیي پړی وشکاوهٔ، پر باغچه یې ور منډه کړه. لهٔ پټیو د ښځو او سړیو سېل را خوشې و، چغې و بغارې یې ختې...
زرین تر درمندځای ور ورسېد، پر سر یې غبرګ لاسونه ایښي و، تړک شو! ښی لاس یې څنډ واههٔ، بل تړک شو! پر مخ یې سرې وینې را ماتې شو.
علیمردان پهٔ زوټه وویل((ژر کوه راننوځه!))
زورور کړب شو، د حجرې دروازه پر دېوال ولګېده. څو تنه لانده خلک ولاړ وو، علیمردان ور وړاندې شو، د زرین وینښته یې سره بېل کړل، ځیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، پهٔ ډاډ یې وویل((ډېر ژوبل نه دی، پهٔ څادر یې کلک وتړه، وینه یې دریږي.))
زرین ډډې ته شو، بل ورغی، څادر یې ور لونگۍ کړ، پر بام د برلۍ درب و دروب خوت...
برلۍ ورو- ورو تېزېده... غټ غرب شو، پورته یې وکتل، له چته غوټه- غوټه خاورې راتوېدې...
زرین پر مخ لاس واهۀ، سرېښ بخن و، بهر یې وکتل، کلیمه یې تېره کړه، پهٔ وېره یې وویل((خدایه! امتحان دې سخت دی!!))
کړنگ شو، د کړکۍ ښیښه مېده- مېده توی شوه، علیمردان اسویلی وکړ، په ویر یې وویل((د هګۍ پهٔ اندازه ده، دومره برلۍ مې پهٔ عمر لیدلې نهٔ وه.))
زرین پورته چت ته کتل... پهٔ وینو سرهٔ- سرهٔ خلک پهٔ تادۍ حجرې ته ننوتل... ټولو کلیمې تېرولې، سوالونه یې کول.
یوهٔ غوایي رمباړه کړه، د دروازې تر مخ تېر شو، زرین وویل:

- د فصل به څه حال وي!! د حاصل وخت یې و.

گله دین مخ ور واړاوهٔ، پهٔ لړزېدلي غږ یې وویل:

- د سر خبر غواړه، خولۍ ډېرې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خرې ترپ وهل، شاتنۍ پښې يې پورته- پورته واچولې، تر ونې لاندې ودرېده. ځای- ځای مړهٔ چرګان پراتهٔ وو. پر بام د بړلۍ د لګېدو غړونه ختل...

زرین لاړې تو کړې، و ګونېد((لهٔ دغسې غټې بړلۍ سات وروسته ډېر بې لارې سېلاب راځي، خدای دې خېر پېښ کړي!

ټولو (امین) کړل. تندر ګړز وهل، کلیمو زور واخیست، لاندې باغچه کې د ناجو پر ونه سور اور بل شو، علیمردان بهر وکتل، بړلۍ وړه شوې وه، هیله من شو.

زرین کونج ته وکتل، ګامونه یې واخیستل، دوه قاته توشکه یې پر سر کړه، پر یوهٔ قات یې لاسونه ور دننه کړل، ملا روزي خان ته یې وکتل، هغهٔ وویل: ((بړلۍ ورو شوه، وګرځه، چې څهٔ حال دی!؟))

ووت، لرې یې کتل، خلکو منډې وهلې، ځینو یې سرونه نیولي وو.

خوړ ته ورغی، پوزه یې کش کړه، غوږ یې ونیوهٔ. باغچې ته ورغی، مړهٔ چرګان پراتهٔ وو. بړلۍ ودرېده، توشکه یې پهٔ تخرګ کې ونیوله، روان شو. د علیمردان د حجرې سوپه لهٔ خلکو ډکه وه. حجرې ته ننوت، توشکه یې لهٔ تخرګه خطا کړه، ووت.

علیمردان روان شو، چټک ګامونه یې اخیستل... د برجورې کلا پله یې ور دیکه کړه، غنګګس یې ونه کړ. ناوې بهېدې، غوایانو موږې ویستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

و، نادرکه وو. مور يې وارخطا وه، د ګلالۍ سترګې سرې وې.
پر زينه وخوت، بامونه يې وکتل، په بيړه ښکته شو، کوټې ته ننوت، ګلالۍ څاڅکو ته چلمچي برابروله. مور يې پهٔ وير وويل:

- د باندې څهٔ حال و؟

- دومره خلک نهٔ وو راوتي، کهٔ مازيګر واى، ډېر خلک يې ايسارول.

ګلالۍ لوند پيکی پهٔ لاس پورته کړ، پر شونډې يې مالګينې اوبهٔ ولګېدې.
بهر را ووته، د چرګانو کوټنۍ ته يې وکتل، تر څنګ يې مړه چرګه پرته وه، لهٔ پښو يې ونيوله، سر يې ځړېدهٔ، عليمردان ور وړاندې شو، ترې وايې خيسته، بام ته يې ور واچوله.
هوا پورته وه. د روانو اوبو بژژس و، د ګټو کړپا خته. خلک بهر راوتي وو، ځانونه يې خبرؤل.
سېلاب لکه قهرجن مار روان و، ښځې بامونو ته ختلې وې، ګرچاپېره يې کتل، ويش او واى يې خوت.
د سېلاب اوبهٔ پر سيند ورګډېدې، د عليمردان دوى دوه کولبيان يې وړي وو، يؤ ورک و، بل هغهٔ لږ وړاندې لامبو خوړله، تر غاړې را ووت. د سېلاب تيږو زېلی و، پښې يې پر څادرونو ور وترلې، چاړه پهٔ لاس ملا

(c) ketabton.com: The Digital Library

روزي خان ور وړاندې شو، غوايي يې حلال کړ. ونډې- ونډې يې کړ.
خلک اشر شول، د عليمردان دوی تر کوره يې څو بوجۍ غوښه ورسره
يوړه.
مور يې تسپې اړؤلې، د سر شکرونه ويستل، ګلالۍ پورته شوه، په دېوالهٔ
کې بند لور يې ور کش کړ، چانتۍ ته ورغله، اوبهٔ يې پرې تېرې کړې،
لګن يې ور واخيست، لړمون يې پاکاوهٔ.
عليمردان ووت، دوره يې ووهله، سترۍ او ولاړ غنم لهٔ کاره وتي و، د کال
روزي ړلۍ يوه مړۍ کړه. چورت يوړ...
ملا اذان وکړ، کور ته وخوځېد، اودس يې وکړ، مور يې پورته شوه، پر
جاينماز ودرېد، سلام يې وګرځاوهٔ، تيارهٔ وه، برقونه نهٔ و. ګلالۍ غږ وکړ،
عليمردان ورننوت، دوره خلک پر دسترخوان ناست وو، پلار ته يې مخ
کړ، پهٔ خواشينۍ يې وويل:

- دادا! څهٔ به کوو؟

هغهٔ پهٔ ډېر ډاډ او تؤکل وويل:

- چې پيدا کړي يې يو، روزي به را کوي.

لهٔ کاسو تپ خوت، ګلالۍ يوه ډوډۍ کېکاږله، د پلار تر مخ يې کېښوده،
عليمردان ورو وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- وسیله غواړي، مجبور چېرته په مزدورۍ پسې لاړ شو.

- خلکو ته به گورو.

- هر سړی په ځان او وس کې بېل دی، باید یو کار وکړو.

- لکه څۀ وکړو؟

علیمردان گوله جوړه کړه، د لړمون دانه یې په کې تاو کړه، خولې ته یې کړه، شخوند یې واهۀ، په زړۀ غل و، د پېښوړ خبره یې پر ژبه رانغله ورو یې وویل:

- ولاکه خو لاره را ښکاري!!

گلالۍ پورته شوه، لۀ دېگه یې ډکه خمڅۍ ورپورته کړه، په کاسه کې یې واچوله، د لړمون دانې یې کېکاږلې، کلکې هغه یې په کاسه کې واچۀلې، د پلار تر مخ یې کېښودې.
د کلا دروازه وټکېده، علیمردان پورته شو، بهر ووت، یخه هوا لگېده، پر جېب یې لاس وتپاوۀ، لاسي بجلۍ یې ور وویسته، پاېڅې یې پورته کړې، تر چکړو اوښت، د کلا د دروازې د کونج لۀ ترکه زېړه رڼا را تېرېده، علیمردان په زوټه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څوک یې؟

اشنا غږ وشو:

- شېرمامد یم!

د دروازې زنځیر یې خطا کړ (شرنګ) یې شو، ووت، د شېرباز په لاس کې څراغ و، د شېرمامد او شیرین تتې څېرې ښکارېدې...
علیمردان د ډوډۍ ست وکړ، هغوی خوړلې وه.
په بیړه کور ته ننوت، پلار یې وپوښت، ده ځواب ورکړ، ګلالۍ ته یې د چای وویل، دوه- درې مړۍ یې ژر- ژر خولې ته کړې، په بیړه ووت.
پورته یې وکتل، ستورې ښکارېدل، د کلا په دروازه ووت، د حجرې خوا ته یې ګامونه واخیستل. هغوی په حجره کې ناست وو، تر کړکۍ د باندې دوه غټ سیورې ښورېدل.
ټول خفه ناست وو. د بچیو روزې یې ږلۍ وخوړه. علیمردان سلام واچاوه، غلی کېناست، خاموشي وه.
ووت، لاسي بجلۍ یې روښانه کړه، د کلا پر لور ورغی، ننوت، پر سوپه څراغ ایښی و، ګلالۍ پیالې مینځلې، بجلۍ یې ور واچوله، ګلالۍ سترګې چوغې کړې، ژر یې بله خوا کړه، ګلالۍ پورته شوه، د تناره له سره یې پړه لرې کړه، د تناره اوسپنیز سر یې وځښاوه، ټیټه شوه، چای جوشه یې ور

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته کړه، علیمردان بجلۍ ور اچولې وه، ارمونه یې چاینکه یې ډکه کړه.
علیمردان د وریژو غټ دېګی واړاوهٔ، لهٔ غوښو ډک لګن ترې لاندې و، بېرته یې پټه کړه، غټه تیږه یې پرې نسکوره کړه. ګلالۍ پخلنځي ته ننوته، دوه قابه ګوړه یې کېښوده، پر چاینکه یې د ټیکري پیڅکه تېره کړه، علیمردان ور ټیټ شو، پتنوس یې واخیست، ګلالۍ چاینکه ورکړه، تر پتنوس لاندې یې چاینکه هم ورسره اوېزانه واخیسته، روان شو...
ګلالۍ د څراغ پلته پورته کړه، بهر ووته د پخلنځي دروازه یې زنځیر کړه. مور یې برنډه کې ناسته وه، تسپې یې اړولې، ګلالۍ د برنډې پر ژۍ ودرېده، لهٔ پیالې یې غړپ وکړ، پورته غونډۍ ته یې کتل...
چای یې واچاوهٔ، غلې کېناست، نورو ته یې کتل. زرین ځان عادي کړ، ټوکې یې کولې، ټولو د زړهٔ پهٔ زور خندل.
د زرین نیکهٔ لهٔ لغمانه سروبي ته کوچېدلی و. باولی خان د پاچا پهٔ وخت کې د سیمې مهم سړی و، دېرې و ډنډې یې برابرې وې. د وخت حاکمانو یې سلام کاوهٔ. درسته ورځ به سېلونه وو، ډوډۍ ګانې خوړل کېدې، د جنګي مړزانو او سپیو ګلې ور روانې وې. د لغمان هره نوې او زړه خبره به د باولي خان پهٔ حجره کې ډنډوره شوې وه.
تر کودتاوو وروسته تورن شو، چې ګنې د کمونستانو جاسوس دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجاهدینو یې پلار وواژهٔ، دوی وتښتېدل، پهٔ لغمان کې شته ځمکې یې څهٔ خرڅې کړې، څهٔ خلکو ونیولې. دوی پر سروبي مېشت شؤل. کور یې د چرسي غونډۍ پر نیمایي کې جوړ کړی و، اوازې ګډې وې، چې دوی لا هم د انګرېزانو خلک دي او پهٔ دغه غونډۍ کې د زرو پهٔ بوتانو او تاریخي شیانو پسې راغلي. خو د دوی بېچارګۍ دا هر څهٔ ردؤل. زرین د زړهٔ پهٔ ژؤرو کې اندېښمن و، کهٔ یوه لاره و نهٔ باسي، بچي یې نهریږي.

سپیو د مړو شویو چرګانو پهٔ غوښو جنګ کاوهٔ، کوړنجا به یې شوه. شېرباز و شېرمامد بله لاره نهٔ لیده، پېښور یا ایران ته تګ یې تر مخې و، کنه نهر یې بوله!
علیمردان چاینکه ورپورته کړه، سپکه جګه شوه، پورته شو، پهٔ بیړه ووت، بجلۍ یې ولګوله، د برجورې کلا مخ ته غوا پرته وه، شخوند یې واههٔ... لاسي بجلۍ یې ور واچوله، ښکر یې مات و، بدن یې سور- پور و. د کلا دروازه یې ټېله کړه، ننوت.
ګلالۍ تنارهٔ ته ورغله، پلار یې پر کټ پروت و، خبرونه یې نیولي و. تر ځنګ یې ودرېد، هغهٔ راډیو ټیټه کړه، ور متوجه شو، علیمردان جریان شریک کړ، پېښور یې د مزدورۍ ځای وبالهٔ، پلار یې انکار وکړ.
ګلالۍ چای جوشه پر ځمکه کېښوده، دهٔ واخیسته، لاسي بجلۍ یې رڼا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه، د حجرې پر لور ورغی، چورت یې ښهٔ نهٔ و، د پلار انکار یې د ژوند رخ بدلولای شو.

هوا سړه وه، چای ښهٔ لګېدهٔ. شېرباز و شېرمامد د پېښور کیسې کولې، تېرې او زیاتې یې ویلې. زرین پهٔ خوند غوږ نیولی و. د پېښور کیسې ښې لګېدې، چې بحث به بدل شو، علیمردان به فتح ورکړه، هغوی به همغه کیسه پیل کړه.

پهٔ پېښور یې سلا را نغله، ایران یې ښهٔ وبالهٔ، څو ډلې ځوانان وار لهٔ مخه هلته وو. د پاکستان پنجاب یوازې د لوښو سیزن درلود، دوی پهٔ دغه کار بلد وو.

شېرباز شېرمامد ته مخ کړ:

- تر دولسو واوښتې!

علیمردان وویل:

- د درې واړو لارې بېلې دي، مړزګو ته لېوان را کوزېږي، بېخي ناوخته ده، همدلته پاتې شئ!

علیمردان پر دېوال باندې سیورو ته وکتل، د زرین اوږده پزه بل وړ ور ښکاره شوه، هغهٔ وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یاره چې پاتې شو او کیسې وکړو، ښه به وي.

درې سره په حجره کې وغزېدل، د بسترې مجلس خوند کاوۀ. علیمردان پیالې ور ټولې کړې، ووت، د برجورې کلا دروازه یې ټېله کړه، پیالې یې کېښودې، دروازه یې کولپ کړه، بجلۍ یې په خولۀ کې ونیوله، مخه یې رڼا کړه، چکړې وې، پراخ- پراخ گامونه یې اخیستل.
کوټې ته ننوت، لاسي بجلۍ یې روښانه کړه، کړکۍ ته یې رڼا واچوله، ورغی، اورلگیت یې ور پورته کړ، څراغ یې بل کړ، ژیړه رڼا شوه.
د فرش یوه څنډه یې ور واړوله، کیلي یې ور واخیسته، کوز کونج ته لرگین صندوق ایښی و، سپینه پر سترجو ښایسته شوې پرده پرې پرته وه، کیلې یې په کولپ کې تاو کړه، بکس یې خلاص کړ، خوږ بوی ترې را ووت، د فرشتې د حجاب تور ټیکری یې ور واخیست، پر زړۀ پورې یې کلک ونیوۀ.
د بام پر سر ترپ شو، سپي وغپل، د باندې یې وکتل، لاسي بتۍ یې واچوله، سپي په پیشو پسې زغستل...
پورته شو، نرۍ برستن یې پر توشکه ویره کړه، څراغ ته یې ور پوه کړل، لاسي بتۍ یې روښانه کړه، ځای یې وموند، د فرشتې ټیکری یې پر بالښت ویر کړ، پرېووت، په چورت کې و، څرخه یې نیولې وه، نصرالله بادیوه پورته کړې وه، د دروازې گرب شو، د نصرالله خبره وریاده شوه (کنچنۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغله). اۀ فرشتې! نو تر کله؟

ویدۀ شو. سپېده چاود و، د کوټې دروازه وټکېده، پرده یې چوله کړه، پلار یې و، پۀ زوټه یې وویل: ((ویښ یم جګېږم!))

د فرشتې ټیکری یې کونج پۀ کونج قات کړ، پر بالښت یې کېښود، بړستن یې ټوله کړه، تر فرش لاندې کیلي یې ورواخیسته، صندوق یې خلاص کړ، د فرشتې ټیکری یې تر یوې کتابچې تاو کړ، د رویا پۀ ورکړې خلطه کې یې واچاوۀ، صندوق یې کولپ کړ، د باندې ووت.

شېرباز و شېرمامد پر ویالۀ شړپېدل اودسونه یې کول، زرین ویدۀ و، علیمردان غږ و نۀ کړ، کور ته لاړ. ګلالۍ تنور اچولی و، سترګې یې لوګي وسوزۀلې، پر ټیکري یې وسولۀلې، علیمردان ورغی، د تاودۀ پاستې څنډه یې پرې کړه، شخوند یې واهۀ، ګلالۍ وویل: ((لالا چای تیار دی، کۀ وړې یې؟))

علیمردان د برنډې پر ژۍ کېناست، تر مور یې چرګوړي تاو وو، وچه ډوډۍ یې پر تیږه ټکوله، چرګوړي چونګېدل...

ګلالۍ غږ وکړ، علیمردان پورته شو، پۀ تخرګ کې یې دسترخوان ونیوۀ، تودوالی یې حس کړ، پۀ یوۀ لاس یې پیالې او پۀ بل هغۀ یې چای جوشه ورپورته کړه. د پیالو رېږدېدا خته، ووت، د باندې پۀ ویالۀ کې هیلیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټې وهلې، د درمند ځای تر مخ ډېران کې چرګانو خلپلکې وهلې. ځلور سره پهٔ چای څښلو شول. شېرمامد وویل:

- چورت مې وواهۀ، پهٔ خدای را پېښې کړي حالت خفګان د نا رضايتۍ مانا لري. چې پهٔ هر حالت رضا نهٔ شو، بندګي يې مهٔ بوله!

- شېرباز زوړندې شونډې وښوروليې:

- پور هم لۀ چا نهٔ شي غوښتای، ټول سروبی يې وهلی، ټول يو شی يو.

عليمردان غلی و. دروازې ته يې کتل، شېرمامد مخ ور واړاوهٔ:

- د ابا دې څهٔ خوښه ده؟

عليمردان وويل:

- ابا مې پهٔ چورت کې دی.

زرين زړهٔ نا زړهٔ و. شېرمامد اسويلی وويست، ورو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کابل کې هم مزدوري نشته. نازک میر تللی و. ویل یې پهٔ خېټه گرؤ وم.

زرین وویل:

- ایران څنگه دی؟

علیمردان متوجه شو. ویې ویل:

- مزه یې نشته!

شېرمامد شنه نصوار ورواچؤل، خولهٔ کړشوپه ویې ویل:

- د ځاه گانو کار پهٔ کې ښهٔ دی.

علیمردان غلی و. نری شمال راوالوت، د لندو ختو بوی یې ورووړ. شېرباز نیمکښه کړکۍ ورخلاصه کړه. یخه هوا ولگېده.
څلور سره جگ شؤل. د سیند غاړې ته لاړل. د هلکو ډلې ناستې وې، مشورې کېدې...
در گرده موټر راتلل، زخمي غواگانې او وزې یې کابل ته وړې. هلته پلورل کېدې او پیسې یې د ایران پهٔ کرایه لگېدې، بې وزلو وړکیو لهٔ نورو هغو کرایې پورؤلې. د کور او پټیو پهٔ سر ایله یؤ کس پاتې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علیمردان نهٔ غوښتل، چې ایران ته لاړ شي، ملګري يې هم د پېښور خوا ته لمسؤل، هغوی څو ځل د ایران لپاره پنډکي وتړل، خو علیمردان پسې پهٔ کې اچؤلې. زرین د پارک او نجونو لهٔ چورتونو ډک و.

علیمردان د پاچا صفت کاوهٔ، چې ګنې د کار سړی دی او د کار پهٔ موندلو کې مرسته کولای شي.

د ماښام پهٔ اذان کې د ملا روزي خان درد محسوسېدهٔ، علمیردان تر لمانځهٔ وروسته کور ته لاړ. مور او پلار ته يې ور لهٔ غوبره کړه، چې ایرانیان خلکو ته مخدره توکي ږدي، پهٔ حکومت يې نیسي، هغوی يې ګوردې باسي او تش بدن يې غرغره کوي.

پلار يې راډیو وغوښته بیا کیسه مالومه نهٔ شوه.

د بلې ورځې پهٔ سهار شېرباز، شېرمامد، زرین او علیمردان سره غوړونه جنګؤلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لسم ځپرکی

فلاینکوچ د باډرو په هډه کې ودرېد، ګڼ خلک ترې کوز شول. علیمردان شخي وویسته، ها خوا د کیستو لهٔ دکانه د سندرې غږ خوت، د زرین زړهٔ هوا کوله... بوجۍ او بېکونه یې سره پر شاه کړل، شېرباز وویل:

- شخ پخ یم، کهٔ پیاده شو و به نهٔ غوړېږو؟

زرین ستمېده، ویې ویل:

- زهٔ خو نابلده یم، اوس به مې کومه کادانه در سورۍ کړې وي.

شېرباز وویل:

- درځئ کېمپ ته ځان ورخطا کړو، تږوله نیم سات لاره نهٔ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باډرو د سپين جومات شاته ګڼ بازار و، پرې ور ګډ شول، عمومي، ناولې او بوينه وياله يې ونيوله، مخ پر بورډ روان شول...
د کچه ګړۍ کېمپ ګڼ و، شور يې خوت. ښايسته مزل يې وکړ، شېرباز، زرين ته کړل:

- دا نمبر څلور دی، تر دې ورهاخوا د چارمارو بازار راځي او تر هغې ور هاخوا بورډ دی. مرکنډېر کې د عليمردان تروړزی پاچا اوسېږي.

بورډ ته نژدې کېدل... د عليمردان زړهٔ دربېدهٔ، نور ټول پهٔ طبعه وو.
پاو کم يو ساعت وروسته د بورډ چونګي ته ووتل. قضا مازيګر و، پر سړک واوښتل، د مرکنډېر پر کېمپ ننوتل. خلکو پرې د تبليغياتو پهٔ ګومان سلام کاوهٔ. زرين ته هر څهٔ نوي وو، هره خوا يې کتل. عليمردان پهٔ چورت کې و، د دوی خبرو يې فکر شکاوهٔ.
د حاجي ظاهر د جومات تر څنګ ګنې رېړۍ ولاړې وې، ځينو يې ګازډبې روښانه کړې وې، د ميوو نومونه اخيستل کېدل، خلک يې اخيستو ته ور بلل.
د هلکانو ډلې پهٔ مخه ورتلې، ډېرونه يې امسا کړي وو، پر پاخهٔ سړک يې ټکا خته، ځينو يې د لوبو کيسې کولې.
عليمردان څهٔ وويل، يوهٔ دوکان ته ور وګرځېد، يو ډبی سګرټ، پاکي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شامپوګانې او يوه کلچه صابون يې واخيستل، ګرد سره روان شو.
زرين پر جېب لاس ور دننه کړ، نصوار يې اندازه کړل، ګوزاره کېده. تر عمومي بازار ووتل، ماښام تيارۀ وه، پر يوۀ فرعي بازار ور ګډ شول، عليمردان سګرټ بل کړ، زړۀ يې بل وړ و، خوشالي او غم سره ګډ شوي و. پۀ يوه تنګه کوڅۀ ور ننوتل، د کوڅې اخر ته ورسېدل، دروازه يې وټکوله، ها خوا يې وکتل، د فرشتې د کور لرګينه دروازه وه، شنه پرده ورته ځړېده.

د پښو ښکالو شوه، غږ يې وکړ:

- ځوک يې؟

عليمردان پۀ لوړ غږ وويل:

- زۀ يم! د حجرې دروازه را خلاصه کړه.

نصر الله د دروازې تر چاود ور وکتل، زړۀ يې پۀ ټوپو شو، عليمردان ته خوشاله شو، منډه يې کړه، د حجرې دروازه يې خلاصه کړه.
ټولو ته يې لاس ورکړ، ټول ننوتل.
نصرالله د کور پر لور منډه کړه.
عليمردان تشناب ته ننوت، د پلاستيکي بيلر سر يې پورته کړ، تر خولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډک و. د اوبو شرپا شوه، خیشتې ځنې را ووت، پاک کالي یې اغوستي و، کوټې ته ننوت، د پکي هوا یخه لګېده. د نورو وار شو.
علیمردان کوټې ته ووت، د فرشتې د کور دروازې ته یې وکتل، لرګینه دروازه وه، شنه پرده ورته زړېده.
سګرټ یې بل کړ، د کوټې لر او بر ته یې وکتل، بېرته ننوت. دروازه یې بنده کړه، حجرې ته ننوت. د کور لهٔ خوا حجرې ته د ور وټې دروازې ګړب شو، نصرالله پهٔ خوند وویل: (مور مې دې غواړي.)
علیمردان پورته شو، نصرالله مخکې، دی ور پسې ووت.
ګل روپۍ پر مخ ښکل کړ، رویا ور وړاندې شوه، لاس یې ورکړ، یوه وچه او ډنګره ښځه ورغله، ټیکری یې مخ ته نیولی و، سترې مهٔ شي یې ورکړه.
علیمردان ځمکې ته کتل، رویا پکې سترګې خښې کړې وې. پر کټ کېناستل د وطن کیسې شورو شوې... د بڼلۍ کیسو ټول حېران کړي وو، خبر وار دمخه را رسېدلی و، ګل روپۍ قیامت نژدې وبالهٔ.
رویا تنارهٔ ته ورغله، ترپړ یې لرې کړ، لګن یې یوې خوا ته کړ، لاس یې ورښکته کړ، توره چای جوشه یې ور پورته کړه، پهٔ بیړه پخلنځي ته لاړه، ارمونیي چاینکه یې راوړه، غټې چایجوشې ته یې ور پوه کړل، چاینکه یې ور ډکه کړه، علیمردان د سترګو لهٔ کونجه ور وکتل.
د پیالو غږ شو، علیمردان ور وکتل، رویا پتنوس پر ځمکه کېښود، پهٔ بیړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

روانه شوه، غوښن بدن یې ښورېده، وړوکی مېز یې لاس کې و، پتنوس یې پرې کېښود، درې پیالې یې ډکې کړې، د مور تر شا د برنډې پر ژۍ کېناسته.
ګل روپۍ ورروستی غړپ وکړ، پیاله یې پر پتنوس نسکوره کړه، پاېڅې یې پر پونډیو ور ښکته کړې، څپلکې یې پښو کړې، اوداسهٔ ته جګه شوه.
علیمردان پیاله تشه کړه، پتنوس کې یې کېښوده، رویا ور جګه شوه، چاینکه یې ور پورته کړه، علیمردان یې سترګو ته وکتل، هغې پیاله ور ډکه کړه. علیمردان ورو وویل:

- فرښته څنګه ده؟

رویا پهٔ ټوکو وویل:

- خدای دې یې وبښي، ښه نجلۍ وه.

علیمردان غلی و. رویا وویل:

- ښه ده، کله چې یوازې یو، ستا مجلس کوو.

اه! کاش دا خبرې پر کاېناتو کې پاتې وای، کاش د عشق عالم ابدیت لرلای او هرې ذرې د ژوند او عشق چغې وهلې، داسې چیغې، چې کاېنات یې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

شور او زوږ په بربادۍ کې هم اباد وای!!
علیمردان غلی و، پیالې ته یې کتل، رویا وویل:

- یاره دې لهٔ ځانه سره سندرې وایې.

علیمردان متوجه شو، ګوندې په کومه سندره کې ځان ووینی، یا ترې پېغام واخلي، ویې وپوښتل:

- کومه یوه درته یاده نهٔ ده؟

رویا غلې وه، سترګې یې چوغې کړې، څهٔ یې وریادؤل:

- اممم... نه

علیمردان وویل:

- لهٔ ما یې خبره کړه!

- ښه به خوشاله شي، بیا به لکه د بنګو پیاله غرقه ناسته وینه...

- ورشه، ورته ووایه، چې راشي.

- هغه د مړې ګېډې پاړسي به نو همدې ته وایي!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت یې غلام و، فکر یې بري و، امېد یې و، خوبونه یې سره یو ځای وو.
علیمردان په ټوکه وویل:

- ډېرې مانادارې خبرې کوې!

- ځان ښیم!

رویا په برق برق وخندل، مور ته یې ور وکتل، نهٔ ښکارېده. علیمردان غلی و، د فرشتې په وجود لاهو شوی ځان یې نهٔ شو محسوسولای. دی لاهو و، یوازې یوهٔ ډاډ او لاس را ویستلای شو، د فرشتې لاس!
علیمردان په چورت کې و، رویا وغږېده، دهٔ ټکان وخوړ، هغې شاته وکتل، ورو یې وویل:

- لهٔ فرشتې مې څو د ټېپ پیتې راوړې وې، در یې کړم؟

علیمردان ټکان وخوړ، لکه څوک چې وسوزي او متوجه شي. په بیړه یې وویل:

- پټې یې راکړه.

رویا کوټې ته ورغله. علیمردان ور کتل، نری شمال را والوت، د لاچي د ونو د پاڼو غږ خوت...

(c) ketabton.com: The Digital Library

علیمردان چورت وړی و، څهٔ به کېږي؟ اینده خو تور تالا ماښام دی، ګڼ ماتمونه لري او وخت چې تېرېږي، بې خوښې فېصلې کوي...
رویا درې پیتې ورته ونیولې. دهٔ لاس ور اوږد کړ، بغل جېب ته یې واچولې.
ګل روپۍ لهٔ لمانځه خلاصه شوه، تسپې یې اچولې، نصرالله یې ور وغوښت، د باندې یې ولېږهٔ.
علیمردان حجرې ته ورغی، شېرباز او شېرمامد ویدهٔ وو، زرین چای څښهٔ. نصرالله ورننوت، لکه دوی ته چې نوی تلویزیون ښکاروي، چالان یې کړ، زرین اوتر- اوتر ورکتل، نصرالله علیمردان ته وویل:

- سودا پسې ځم، چکر وهې؟

علیمردان زرین ته ور وکتل، هغهٔ پیاله و بالښت ور واخیستل، تلویزیون ته نژدې یې تکیه ووهله.
ووتل، علیمردان شاته وکتل، لرګینه دروازه وه، شنه پرده ورته زړېده، زړهٔ یې کاواکه و، هېڅ یې محسوس نهٔ کړل، تر کوڅې تېر شول، لنډی بازار و، شور خوند ورکاوهٔ، د ژوند علامې ډېرې وې.
نصرالله یوې تارینې پنجرې ته ودرېد، سپین فارمي چرګان پکې و، بیه یې وکړه، پلورونکی چرګ ور وړاندې کړ، علیمردان یې پر سینه لاس کېښود، هغهٔ حلال کړ، دهٔ لهٔ سګرټه لوګي ښکل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

مازیگر قضا و، ژېړ گروپونه لکه شیندلي سرۀ زر، هر منظر یې واضح او ښکلی کړی و.
علیمردان دوکان ته ور تاو شو، دوه شیشه یي بوتل یې راواخیستل، پیپسي یې وڅښله، بوتلونه یې بېرته ورکړل، نصرالله د علیمردان بل شوي سګرټ ته ځیر و.
حرکت یې وکړ... لۀ یوۀ ولاړ موټره د خیال محمد سندره راتله (لاړ کۀ مې نظر شي، زۀ به ستا لارې ته ګورمه - را دې شي اجل، خو د وفا لارې ته ګورمه)
علیمردان پښه نیولی شو. نصرالله غلی و.
یو پاک کالی هلک د موټر خوا ته ورغی، پۀ کې کېناست، سندره لړې کېده...(څو به مې نظر کوي، مزل پۀ حجابونو کې - څو به دې لۀ خلکو نه پۀ غلا لارې ته ګورمه)
علیمردان زنګېدلی روان شو، اوښکې یې پر مخ ورغښتې. بل سګرټ یې بل کړ.
کوڅې ته سیخ شول، علیمردان سترګې وسولولې، نصرالله غلی روان و. د حجرې دروازه یې خلاصه کړه.
سګرټ یې بېخچن کش کړ، تر پښې لاندې یې کړ، د حجرې پۀ دروازه ننوت. تشناب ته ورغی، مخ یې ومینځه، د سترګو ستر یې کاوۀ، کوټې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

روان شو، زرین تلویزیون ورو کړی و، شېرباز او شرمامد لمونځونه کول. ځمکې ځای نهٔ ورکاوه، کور ته ننوت، رویا نغري ته ناسته وه، ور پورته شوه، دهٔ په لنډه وپوښتل:

- نهٔ وه راغلې؟

- راغلې وه!

اه! دا څوک راغلې وه، چې هر څهٔ بدل - بدل دي، دا څوک ده، چې سترګې یې پهٔ فنا محکومول کوي، دا څوک ده، چې دا ماحول او هر څهٔ یې بل څه او بل څوک کړل!!؟ دا څوک ده، چې دا رنګونه یې لهٔ مخه ښکاري!!؟
علیمردان غلی و. رویا یې سترګو ته کتل، اوښکو څهٔ حکایت او روایت کاوهٔ.

رویا وویل:

- ویل یې سبا راځم، علیمردان دې چېرته نهٔ ځي.

علیمردان غلی و، کاش لهٔ دې ځای پرته بل ځای او (چېرته) بېخي نهٔ وای!! کاش همغه سبا ټول عمر سبا وای، او هېڅکله نهٔ پرون کېدای!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ اوښلنو سترګو يې رويا ته وروکتل، هغه لکه بوت ولاړه وه. علميردان روان شو، پښو يې شيمه نهٔ لرله، حجرې ته ووت.
د لرګينې دروازې لهٔ ترکونو رڼا ښکارېده، دروازه يې خلاصه کړه، کوڅې ته ووت، د ريکشې غږ را نژدې کېدهٔ، د حجرې دروازې ته نژدې شوه، پاچا پهٔ خوند او مينه وويل:

- اووو... سترګې مې رڼا شوې!!

را کوز شو، د رکشې ګروپ لګېده، مخې ته يې دوړه ښکارېده. سترې مهٔ شې يې وکړه، دواړه ننوتل. پاچا حجرې ته ورغی، روغبړ روان و، د بړلۍ پهٔ کيسه کې لږ تېرې او زياتې خبرې وشوې.
عليمردان جيب ته لاس کړ، درې د ټېپ پيتې يې پر توشکه ور خطا کړې، پاچا پهٔ خوند وويل:

- څنګه ټېپ راوړم؟

عليمردان شېرباز ته وکتل، هغه وويل:

- را يې وړه، چې څهٔ سورونه پکې دي.

پاچا پورته شو، ووت. عليمردان بل شوی سګرټ وار کړ. پاچا سلام وکړ، سونيو باډي چوبي ټاپ يې پر کټ کېښود. عليمردان پورته شو، يوه پيته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې پر لاس و ټکوله، پشم يې ور لوند کړ، ور وايې چوله، د سردار علي ټکر غبړ وخوت:

جنازه چې مې لهٔ کوره ګور ته واخلي
تهٔ به نهٔ يې را وتلی، زهٔ به مړ يم
وچې ترخې چې پهٔ ما را زرغونې شي
چې مزار مې شي مبتلی، زهٔ به مړ يم
دغه دوه ورځې ژوندون دی مرګی ورک شه
سره خاندي به ټول کلی زهٔ به مړ يم
ای اشنا چې ته رادرومې دې وطن ته
خړ خيبر خو دې ليدلی زهٔ به مړ يم
د کاکل پهٔ خته بند د مخ کتاب کړه
ما خاطر په خدای سپارلی، زهٔ به مړ يم

لاسپيکر پوه شو، ملا اذان شورو کړ، پاچا پهٔ بيړه ور وغځېد، بټنه يې ووهله، سندره ګل شوه. رويا تر دروازې هاخوا غوبړ نيولی و. نصرالله چلمچي او لوټه پر لاس حجرې ته ورغی، تر دروازې د باندې يې کېښودل، منډه يې کړه، دسترخوان يې ور واخيست، پر غولي يې وغوړځاوهٔ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمنو ځان سم کړ، نصرالله اوبهٔ واچولې. پاچا دسترخوان خوراوهٔ، نصرالله د کور دروازه ور خلاصه کړه، رویا پتنوس ورکړ، حجرې ته یې نویست، پاچا ډوډۍ ماتوله.

رویا تنارهٔ ته ورغله، چای جوشه یې ور پورته کړه، چاینکه یې ترې ډکه کړه، پخلنځي ته ورغله، گاز خلاص شوی و، بېرته را ووته، اور یې بل کړ، غټه توره جای جوشه یې پرې کېښوده. لمبو تصویرونه گډول.

نصرالله اوبهٔ نیولې وې، علیمردان لهٔ ځانه سره کېناوهٔ، زړهٔ یې نیولی و، ډوډۍ یې زړهٔ ته نهٔ کېده.

دعا وشوه، دسترخوان یې ور ټول کړ. ډډې یې واچولې، تلویزیون ته ځیر شول، پاچا پورته شو، اجازه یې وغوښته، کور ته ننوت، دوی ځایونه سم کړل، زرین تلویزیون ته نژدې ناست و.

علیمردان بهر ووت، کټ یې سم کړ، توشکه یې وویسته، خوره یې کړه، بالښت یې سم کړ، ځمکني ډنډه یي پکي ته ورغی، کټ ته یې برابر کړ، کوټې ته یې وروکتل، پر دېوالونو د تلویزیون رڼا ښورېده.

تر پخې شپې ویښ و، یوازې یوهٔ خیال ورسره وړی و... هماغهٔ یوهٔ خیال!! د فرشتې په ځان کې یې خپل ابدیت لیدهٔ، کنه لاړو فنا شو!!

فرشته دا ټول کاېنات ده، د هر مزل منزل ده، هره لاره همدا یوه لاره ده، هره لاره همدې یوې لارې ته تللې ده، د هر اغاز، انجام همدلته دی، ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړول او ورانول دغه سترګې کوي، اه! چې پېکی وخندېږي، ټول کاېنات ورسره څنډ خوري!!.

ویدهٔ شو، سهار پهٔ خړه د زرین د کلیمو غږ خوت...

پاچا وښوراوهٔ، علیمردان پورته شو، اودس يې وکړ، پر لمانځه ودرېد. شېبه وروسته چای وخوړل شو، پاچا ریکشه وویسته، دوی د بورډ بازار پر خوا روان شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوولسم څپرکی

څلور واړه د بورډ پر کوڅو سم وو، خشره مارکېټونه يې ولټول. مزدوران يې وپوښتل، يوهٔ د يوې خالي کوټې ادرس ورکړ. ځای او مالک يې وموندل، څلور تشې کوټې يې لرلې، پرې وګرځېدل، زړې کوټې وې، تېجنه هوا يې وه، نمجن بوی خوت...

پهٔ دوه سوه کلدارې سره جوړ شول. کيلي يې ور واخيسته.

زرين پاتې شو، پوز يې وواهه، د څنګ لهٔ اطاقي يې جارو واخيسته، څښ و پښ يې واچاوهٔ...

شېرباز، شېرمامد او عليمردان د پاچا کور ته وخوځېدل...

شېرباز پوښتنې کړې وې، ويل يې مېوې ښې ګټې کوي، چل ول غواړي، دياړي دروند کسب دی.

عليمردان خوشاله و، فرشتې ته نژدې مېشت شو، کله کله به ورځي، فرشته به ويني او ځان به پوره کوي.

د حاجي ظاهر تر جومات ورتېر شول، کوڅې ته يې مخه کړه، تر فرعي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بازار واوښتل، پر يوه تنگه کوڅه ور ننوتل، د پاچا دروازې ته ودرېدل. عليمردان د کور پر دروازه ننوت، په بيړه حجرې ته لاړ، دروازه يې ور خلاصه کړه، شېرباز او شېرمامد ننوتل. عليمردان کور ته ننوت، رويا ته يې د چاى وويل، حجرې ته ورغى، دوى پنډونه تړلي وو، په انگړ کې ولاړ و. دهٔ کوټې ته ننويستل، کور ته ورغى، رويا لهٔ پخلنځي ور ووته، پتنوس يې ورکړ، دهٔ پوښتنه وکړه:

- ترور چېرته ده؟

- هلته تللې.

- چېرته؟

- د فرشتې ادې يې يادېده. ترور دې لوفره ده.

عليمردان وخندل، ورو يې وويل:

- فرشتې خو څهٔ نهٔ ويل؟

- نه، څهٔ به يې ويل؟

عليمردان غلى شو، پر مخ يې غم او الم خور شو، رويا پوه شوه، په ناز يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سروپه درپسې لېونۍ ده.

د علیمردان زړهٔ ورېږدېد، پهٔ خواره خولهٔ یې وویل:

- کومه خبره خو یې نهٔ کوله؟

- اوس یې راولړ، څهٔ بهانه به وګورم، تهٔ چای یوسه، لږ وروسته راشه!

کاېناتو پرې ټالۍ وخوړه. علیمردان چای یوړ، شېرباز و شېرمامد تلویزیون ته کتل، پیالې یې ډکې کړې، دوی یې تر نظر تېر کړل، بوخت ښکارېدل، سګرټ یې بل کړ، ناست و.
پیاله یې پر پتنوس ور نسکوره کړه، بهر ووت، اودس یې تازه کړ، سات ته یې وکتل، اسویلی یې وکړ.
کور ته ننوت، انګړ کې پر کټ کېناست، دروازې ته یې کتل، زړهٔ یې بې واکه و، لکه څهٔ پېښه چې کېږي، لکه هېڅ چې نهٔ کېږي، لکه جنت او قیامت چې یو ځای راځي، لکه ژوند چې همدا یوه شېبه وي، لکه همدا چې احسان او انعام وي، لکه همدا ګړۍ چې د جنت بېلګه وي، لکه ....
دروازه خلاصه شوه، دوه مسکۍ خولې نجونې ورننوتې، زړهٔ یې ورېږدېد، پورته شو، بېرته کېناست، نهٔ یې شوای ورکتلای!!
فرشته د رویا شاته پټه شوه، ناز یې کاوهٔ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه د علیمردان مخې ته ودرېدې، فرشته ور وړاندې شوه، پهٔ لاس یې
سترې مهٔ شې وکړه. اه!! وخت دې ودرېږي!!
رویا روانه شوه، پر اور ایښې چای جوشه یې ډکه کړه، پخلنځي ته ننوته،
لهٔ هغه ځایه یې ځارل.
دوی یؤ بل ته کتل... فرشتې وخندل، سترګې یې ښکته کړې، روانه شوه،
پخلنځي ته ورغله. ټیکری یې لهٔ سره پرېووت، ګڼ سرهٔ ویښتان یې
څانګې-وانګې پراتهٔ وو.
علیمردان پر ځای مېخ و، ځمکې ته یې کتل... ګړپ شو، نصرالله و،
بادیوه یې راوړه، تاربندي یې وکړه، توله یې برابره کړه، څرخه یې
علیمردان ته ورکړه، بادیوه پورته شوه.
فرشته کړکۍ ته ودرېده، علیمردان ورکتل. رویا پورته شوه، ساکت یې
پکې ورکړ، ټیپ یې چالان کړ، پیته یې ور واچوله، اواز یې ورکړ، د ټکر
سندره چالان شوه:

چا وړه لولکه ګیره
کړه تورتم سیلۍ باران کې
چا تصویر د لیلا جوړ کړ
د دې سرو ګلو بوستان کې
پهٔ مین چې شي مینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يارانه نهٔ ده بيوپار دی
چې پهٔ غم ارمان بدل کړي
دغه مينه، دغه يار دی

ای د مينې فرشتې
ای د نور او رنگ کيسې
ښاپيرۍ! ته چا بندي کړې؟
د غمونو د کوڅې...

سندره بدله شوه، عليمردان چرخه کېښوده، د باندې ووت، شېرباز و شېرمامد يې رخصت کړل، پوه يې کړل، چې وروسته به ورشي.

څلور واړهٔ پنډونه پهٔ شا شول، تر تنکي کوڅې تېر شول، پناه شول.

عليمردان ننوت، د حجرې پهٔ انگړ کې ولاړ و، پر کټ پرېووت، سگرټ يې بل کړ، خوند يې ور نهٔ کړ، خطا يې کړ، کوټې ته ننوت، اوږد وغځېد، سلگيو واخيست... زړهٔ يې کاواکه و، بې ځايه و، بې اميده و، بې دياره و، بې خونده و، بې سازه و...

نصرالله ورغی، بېرته ننوت. گړب شو، پورته يې وکتل، فرشته پر درشل ولاړه وه، خندل يې... سترگو ته يې ځير شوه، غم پرې خور شو، ورغله، پهٔ غوسه يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ای د سپي زويه! څۀ درباندې وشول؟

دۀ مخ تاو کړ، پر مټ يې خوله ولګوله، فرشته ورغله، تر مټ يې ونيو، ستونی ستغ پرېوت، پورته شو، سر يې پر زنګنونو کېښود، رويا ووته، فرشتې سينې ته ور جوخت کړ. پۀ ناز يې وويل:

- مۀ ژاړه، وګوره! زۀ ټوووولہ ستا يم!

عليمردان سلګۍ وهلې. رويا پر درشل ودرېده، فرشتې اشاره وکړه، هغه ورننوته، عليمردان وشرمېد، لۀ غېږې يې بېرته کېدۀ، فرشتې نور هم کلک ونيوه...

عليمردان غلی شو، فرشتې خندل، رويا پۀ چورت کې وه...

عليمردان ووت، مخ ته يې اوبۀ واچولې، فرشته انګړ کې ولاړه وه، ټيکری يې ورکړ، هغۀ رويا ته وکتل، هغې څرخ وخوړ، بل خوا يې وکتل، دۀ مخ وچ کړ، رويا وويل:

- وګوره! نصرالله باديوه را ښکته کوي، موږ به لاړې شو.

فرشتې لاس ورکړ، روانه شوه... عليمردان کوټې ته ننوت، پر رېک يې درې پيټې اېښې وې، بغل جېب ته يې واچولې، باندې ووت.

ځنګېدلي قدمونه يې اخستل، د اسلاميه کالج پر ګېټ ور ننوت، شين ماحول و، کوکۍ الوتې، ها خوا هلکانو کرکټ کاوه، يو ښاپستوکی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک د سوپ کراچۍ ته ولاړ و، علیمردان لوبې ته کتل، زړهٔ یې د قسمت
پهٔ لوبه خام و، ځان ورته کم ښکارېدهٔ، فکر یې کاوهٔ، د هلکانو شور او
چکچک به شو، د دهٔ د فکر لړۍ به یې پرې کړه.
ځنګ کې یې څوک کېناست، پر اوږه یې لاس ورواچاوهٔ، ټکان یې
وخوړ. سپینکي هلک خندل، پهٔ ناستې یې غېږه ورکړه.
دی پر چمن ناست و، هغه وویل: (دستي راځم!)

سپینکی هلک تر ګڼو دوکانونو ورغی، پې سي او ته ننوت، سلام یې وکړ،
ځواب یې واورېد، یوې وړې غرفې ته ورننوت، غوږۍ یې پورته کړه، نمبر
یې وواههٔ. لهٔ ها خوا تت غږ راغی:

- هلو!
- جي سر زهٔ یم، کارما!

هېڅ روغبړ یې نهٔ واورېد، لهٔ هاخوا وپوښتل شو:

- کوم کارما؟

بهر یې وکتل، ورو یې شفر ووایه:

- دوه نیم زره کلن کارما!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوندی او محسوس غږ یې واورېد:

- وایه کنه! څۀ خبره خو نۀ وه؟

لاړې یې ترېږې کړې ورو یې وویل:

- صیب ته مې څو تصویران ښودلي وو، نور یې رد کړل، ویل یې چې عمرونه یې زیات دي.
- نو بیا؟
- یوازې یۀ هلک یې اوکې کړی و، خو هغه، هغه وخت کابل ته تللی و، اوس پۀ ګوتو راغلی دی. څۀ کېدای شي؟
- تۀ یۀ پنځۀ مېنټه وروسته کال وکړه.

پۀ منډه ووت، د تیلیفون پیسې یې تحویل کړې، د څنګ دوکان ته ورتاۀ شو، د پیپسي بوتلونه یې ورسره واخیستل، د علیمردان خوا ته ورغی.

هغه چورت وړی و... بوتلې یې وڅښلې، علیمردان پۀ لمانځۀ ودرېد، دۀ وویل:

- زۀ به دا تشې بوتلې ورووړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ بيره لاړ، بوتلې يې ورکړې، د څنګ پې، سي، او ته ننوت، وړې غرفې ته ورغی. تيليفون يې جګ کړ، نمبر يې وواهه، ورو يې وويل:

- کارما

لهٔ هغې خوا دروند شرابي غږ راغی:

- څهٔ دې خيال دی، چې همدا يې ورځ ده، که بيا هم کېدای شي؟

دهٔ لاړې تېرې کړې، ورو يې وويل:

- هر وخت کېدای شي، کهٔ څهٔ مسئله نهٔ وي، نو ډيوټي اېز فرسټ (دنده لومړيتوب لري)
- خلک درغلل.

پته يې ورکړه، فون يې کېښود، زړهٔ يې پهٔ درببدو شو. ورغی د عليمردان تر خوا کېناست.
خلک کمېدل، تياري غالبېدې... تيارې ښې وې، عليمردان فنا غوښته. پورته شؤل. دواړه يؤ عالم چورتونو وړي وو. لاره يې سيخه کړه، لهٔ کالجه ووتل، سرک ته برابر شول. لهٔ يوې څلور تېره رېړۍ دودونه ختل، سپينکی هلک ورتاؤ شو، رېړۍ والا څو سيخان پر انګار کېښودل. دهٔ وخت اړؤل غوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېبه وروسته يؤ موټر ودرېد، څو کسان ترې راښکته شؤل، پهٔ سپينکي هلک يې تاوده غېړونه وکړل، عليمردان دهٔ ته وکتل، دهٔ پهٔ خوند وويل: (ملگري دي، هر خذمت ته برچپک ولاړ وي.)

هلکان رانژدې شؤل. کارما (سپينکي هلک) عليمردان معرفي کړ، هغوی ډېره مينه ورکړه. سپينکي هلک وويل: (کباب به وخورو، بيا به موږ هم تر خپلو ځايونو ورسوئ!)
د نورو سيخانو فرمايش يې ورکړ.
چيغې شوې، يؤ هلک پهٔ زينو کې راولوېد، خلک پرې ورټول شؤل، بل هغهٔ پهٔ چاقو وهلی و، سپينې جامې يې پهٔ وينو رنگ وې.
د خلکو گڼه گوڼه شوه. لهٔ لرې د پوليسو د موټر ارنډونه شؤل. د سپينکي هلک ملگريو وارخطا يؤ بل ته وکتل، دوی ته يې د مريض بهانه وکړه، موټر ته وختل، پهٔ بېړه وتښتېدل.
تيارهٔ مهال کوټې ته ورسېد. عليمردان د پاچا دوی اضافه ټېپ ور وړی و. زرين، شېرباز او شېرمامد ناست وو، ټيپ يې راډيو ته کړی و، بي بي سي يې نيولې وه، درنگ سات وروسته (نوی کور نوی ژوند) ډرامه شورو شوه.
عليمردان پهٔ کوټه کې و، نه! پهٔ کوټه کې نهٔ و هغهٔ عشق يو لافاني کيفيت مبتلا کړی و، هغهٔ سروبی ليد، هلته لرې پر کټ فرشته ناسته وه، نجونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې ورتړولې وې.
ډرامه خلاصه شوه، وړوکی ټېپ يې بنده کړ، زرين پورته شو، پر رېک يې کېښود. جای نماز يې ور واخيست، نېت يې وتاړهٔ، شېرباز مخ ور واړاوهٔ:

- هلکه بې چورته يې.

عليمردان پر مخ عاديتوب خور کړ، ويې ويل:

- ښهٔ يم. فشار مې ښکته شوی و.

شېرمامد په ګاز ډبې پسې اور واچاوهٔ، دېګی يې پرې کېښود، ووت، عليمردان ټېپ ته کتل...
زرين سلام وکړ، څلور ګرمې ډوډۍ يې پر دسترخوان کېښودې. ډوډۍ وخوړل شوه، شکر يې وويست، دسترخوان يې ور ټول کړ.
شېرباز و زرين ووتل، کراچۍ يې لټوله، مېوه پلورونکي يې پوښتل..
شېرمامد، چای تيار کړ، عليمردان و نهٔ څښهٔ، معده يې ايشېده، داسې يې احساسوله، لکه پلاستيک چې ګونځې شوی وي.
عليمردان پورته شو، ټېپ يې ور واخيست، ساکت يې پکې ورکړ، لهٔ جېبه يې پيټې ور وويستې، يوه يې ور واچوله، د سردار علي ټکر غږ پورته شو:
((چا ته عيد مبارک باد کړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا ته وګورم زړهٔ ښاد کړم؟
هغه یار اشنا مې نشته
چې پرې غم د یارۍ زباد کړم
بد نصیب لهٔ نژدې یاره
څرنګ لرې په هېواد کړم
هېڅ ټیکاو مې چېرته نهٔ شي
تهٔ وا غرهٔ ته اعتماد کړم))

د دروازې ګړب شو، شېرباز مسکی ولاړ و، علیمردان ټېپ ګل کړ، زرین واسکټ وویست، پر ځمکه یې خطا کړ، شېرباز پهٔ خوند وویل:

- یوه درې ټاېره کراچۍ مو پیدا کړه، یو نیم سل یې کرایه ده، تر اخیستو ښه تمامیږي، چې خرڅوې یې، دغومره خو تاوان هم کوي.

شېرمامد پهٔ خوند وویل:

- ضمانت به غواړي کهٔ څنګه؟

- مجبور، پاچا یې وکړي. علیمردان دې سبا ورشي.

علیمردان څنګ بدل کړ، پهٔ خوند یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سمه ده، سبا به ورشم.

شېرباز د زرین ملا ته ټپ ورکړ:

- اوس یې را ټولوه.

زرین وخندل، پورته شو، پر ګاز ډبه یې چاینکه کېښوده، لهٔ جېبه یې دوه پاکټه شیدې ور وویستې، اوبهٔ یې پکې ګډې کړې، تور چای او لپه بوره یې ور واچوله.
پاؤ باندې یوولس وې، زرین ډډه واچوله، ګلدوز څادر یې پر ځان ورکش کړ. شېرباز و شېرمامد هم ځایونو ته شول، علیمردان ځای ته وروڅښېد، زرین جګ شو، ګروپ یې ګل کړ، تیارهٔ شوه، تیارو پټؤل کؤل...
علیمردان خوشاله و، فرشتې ورته ویلي و(ټوله ستا یم!) پهٔ چورت کې لاړ، ویدهٔ شوی و.
سهار شو، ټول وتي وو، د علیمردان سر ته کیلي پرته وه، پورته شو، ځای یې ورټول کړ، بهر ووت، مخ ته یې اوبهٔ واچولې، کوټې ته ورغی، مخ یې وچ کړ، ایینه کې یې وکتل، عشق بدل کړی و، خو خوشالۍ هم پکې لارې کړې وې.
څپلیو ته یې ساپې ونیوله، پورته شو، دروازه یې ور کش کړه، کولپ یې ور واچاوهٔ، سات ته یې وکتل، نهه او شپږ دېرش دقیقې وې، پاچا کره

(c) ketabton.com: The Digital Library

روان شو...

چورت یې واهۀ... پرونۍ عجیبه ورځ وه!! لۀ چا سره چې همه تن پاتې و، پۀ غېږ کې یې نیولی و.

له بازاره ورتېر شو، کوڅې ته برابر شو، شا ته یې وکتل، ننوت. د پاچا د کور دروازه بنده وه، و یې نۀ ټکوله، همداسې ودرېد، لږ مخکې یوه لرگینه دروازه ښکارېده، شنه پرده ورته زړېده.

د پښو ځښاری شو، دروازه یې وډبوله، ترور یې دروازه ور خلاصه کړه، ننوت، ښکل یې کړ.

رویا چای راووړ، بېگانی کتغ ورسره و، علیمردان مازې د ډوډۍ څوکه وروړه. ترور یې په ست وویل:

- همدلته به پاتې وی، څۀ حجره خو مو نۀ خوړه!

- پۀ خبر اوسې ترورې، خو د یوې ورځې خبره نۀ ده!

- کومه کوټه مو ونیوله، کۀ څنگه؟

- هو، هلکان نن لاړل، چې پۀ سُر او حساب باندې ځان پوه کړي.

- زه راغلم، کۀ پاچا یې د کراچیو ضمانت وکړي.

- ولې به یې و نۀ کړي، څۀ پۀ درد خوري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رویا پورته شوه، پیاله یې ور ډکوله، علیمردان پرې لاس کېښود، پورته ساټ ته یې وکتل.

رویا پورته شوه، بهر ووته، علیمردان وګڼله، چې فرشته راولي!!

د دروازې ګرب شو، نصرالله منډې وهلې، بکسه یې پر کټ خطا کړه، کوټې ته یې منډه کړه، بادیوه یې ور واخیسته، انګړ ته شو، خاوره یې پورته کړه، د هوا طرف یې مالوم کړ، بادیوې ته یې ټکان ورکړ، تار یې ورخوشې کاوهٔ، پهٔ شا روان و.

علیمردان و څنېد، د نصرالله بادیوې ته یې کتل، د کوټې لهٔ منځه دروازه ور مالومه شوه. دی پهٔ حال نهٔ و، دی پهٔ حال کې نهٔ و، دی پهٔ کومه بله زمانه کې و!

دروازه خلاصه شوه، پهٔ انګړ کې دوه نجونې ودرېدې، علیمردان تر سترګو لاندې ترور ته وکتل، هغې د سترجو ټېر ګنډهٔ، غټې چشمې یې اچولې وې. بدل غوندې احساس یې وکړ، زړهٔ یې وران شو، کانګې ورتلې، ترور ته یې د بهر ته تګ وویل، ووت، تر برنډې ښکته شو، فرشته د رویا شاته پټه شوه.

نصرالله ته ورغی، دواړو پورته کتل، رویا و فرشته پخلنځي ته ننوتې، دروازه یې خلاصه وه، فرشته ولاړه وه، لهٔ دواړو سترګې بې اختیاره کېدې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

د برنډې پر ژۍ ترموز ایښی و، پر سر یې ګیلاس نسکور و، علیمردان چرخه کېښوده، ورغی، د ترور کوټې ته یې ور وکتل، هغه بوخته وه، ګیلاس یې کنګال کړ، ډک یې کړ، اوبه یې وڅښلې. پخلنځي ته یې وکتل، فرشتې نرۍ شګه ور واره کړه، دهٔ شاته وکتل، نصرالله پورته بادیوې ته کتل، بیرته ځیر شو، فرشتې وخندل، دی هم مسکی شو، رویا ځان نا خبره اچولی و.

نصرالله افففف!! کړل، ژر ژر یې تار ټولاوهٔ، بادیوه یې ازاده شوې وه، خفه شو، علیمردان ورغی، ویې پوښت، هغه وویل:

- د خرې زوی کشوانی کاوهٔ، بادیوه مې یې ازاده کړه!

علیمردان جیب ته لاس کړ، پنځه ګون یې ورکړ، ویې ویل:

- زما هم درسره سات تېر دی، بله راوړه.

نصرالله ها خوا، دېخوا وکتل، انکار یې وکړ:

- نه، مور مې پهٔ قاریږي، تهٔ مېلمه یې.

- واخله لېونیه! بادیوه راوړه، چې وخت مې نهٔ تېرېږي. او ها! پهٔ دوکاندار یې تاربندي واچوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصرالله منډه کړه، پهٔ دروازه ووت، علیمردان د ترموز تر خوا کېناست، رویا را ووته، د مور کوټې ته ورغله، بېرته را ووته، د کلا دروازې ته ورغله، کونډه يې کړه. علیمردان فرشتې ته کتل، هغې د ورتګ اشاره ورته وکړه، دهٔ شاته وکتل، رویا پهٔ تنارهٔ بوخته وه. زړه يې رېږدېده، ورغی، هغې لاس ورکړ، دی غلی ودرېد.

هغې وویل:

- څنګه يې؟

- ښهٔ يم.

- ته څنګه يې؟

فرشتې اسویلی وکړ، ورو يې وویل:

- غرکه دې کړم، هره خوا او هر ځای را ته ښکارې، مړې مې نهٔ تېرېږي، خوب مې خراب شوی دی، پام مې بل چېرته وي، بېخي دې بل څوک کړم.

علیمردان بهر وکتل، ور وړاندې شو، پهٔ غېږ پورې يې ونيوله، ورو يې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زهٔ هم بل رقم شوی یم، نهٔ پوهېږم، چې څهٔ به کېږي!؟

دروازه وټکېده، علیمردان پهٔ بېړه ووت، نصرالله و. روپۍ واله پرپړه یې اخیستې وه. څلور روپۍ یې علیمردان ته ونیوې، هغهٔ جېب ته واچولې. نصرالله تار بندي وکړه، توله یې برابره کړه، بادیوه یې پورته کړه، علیمردان پخلنځي ته کتل، فرشته پهٔ علیمردان کې ورکه وه.
رویا غږ وکړ:

- ډوډۍ تیاره ده.

نصرالله وویل:

- اوووو... تهٔ اوس دې ته ګوره، خو وروسته به یې وخورو، اوس دې لهٔ کنچنۍ سره کېنه!

اه! د علیمردان زړهٔ پهٔ درببدا شو، سترګې یې واړولې، فرشته ولاړه وه. رویا دسترخوان ساپې کاوهٔ، رویا بیا غږ وکړ، نصرالله بادیوه ښکته کړه. دواړه کوټې ته ننوتل، د علیمردان زړهٔ نیولی و، پهٔ زوره یې څو مړۍ تېرې کړې. بهر یې کتل، ووت، چیلمچي ایښې وه، لوټه یې پورته کړه، نصرالله منډه کړه، څنګ ته یې ودرېد، لوټه یې ترې واخیسته، پر لاسونو یې اوبه ور واچولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته ننوت، غلی کېناست. ترور یې د تورو بانجانو لکۍ د نصرالله مخې ته کېښوده، هغه خولې ته کړه، د مستو کاشوغه یې ور پورته کړه، ووت، لاسونه یې ومینځل، اشپزخانې ته ورغی، پتنوس ایښی و، وړه توته ګوړه یې خولې ته کړه، کوټې ته ورغی.
فرشته پر بوجۍ ناسته وه، د فکر په بې پایانه سمندر لاهو وه. رویا ولاړه وه، لاسونه یې پر تشو ایښي و، د علیمردان د کور کیسې یې کولې.
علیمردان ووت، حجرې ته ورغی، د بهر خوا دروازه یې کولپ کړه.
نصرالله بادیوه پورته کړه، علیمردان پهٔ چورت کې و، دی به تر کله داسې وي، د دې غم او الم څهٔ انجام شته، کهٔ دایره ده سر او اخر یې یؤ دی او یو شان تکرار به لري!؟
شېبه وروسته کور ته ننوت، رویا یې لهٔ مور سره ناسته وه، تلویزیون لګېدلی و، علیمردان خفه شو، فرشته تللې وه.
رویا یې مور ته مخ کړ، ویې ویل:

- فرشته لاړه، مور یې غوښته، شاید مازیګر بیا راشي.

- ډوډۍ یې نهٔ خوړه؟

- نه، ویل یې مړه یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علیمردان ښکته کتل، زړه یې بې واکه و. مازیګر ته منتظر شو...
حجرې ته ورغی، کوټې ته ووت، د فرشتې کور ته یې وکتل، لرګینه دروازه وه، شنه پرده ورته زړېده.
ننوت، سګرټ یې بل کړ، سندرې ته یې زړهٔ کېده، جرئت یې و نهٔ کړ، ټپ یې ور و نهٔ غوښت. پرېښانی وړی و.
د دروازې درب شو، نصرالله په زوره وویل: (علیمردانه! وه علیمردانه!)

څنګ یې بدل کړ، په چوغو سترګو یې وکتل، نصرالله و، لمانځه ته یې جګاوهٔ. پورته یې وکتل، دیوالي سات ته ځیر شو، په بیړه ووت، د تشناب بیلر یې وکوت، تر نیمایي ډک و، دروازه یې ور پورې کړه، پورته تاخچې ته یې وکتل، نیمه پاکټي شامپو پرته وه، ژر ژر یې پر ځان اوبهٔ تېرې کړې، بهر ووت، کور ته ورغی.
فرشته راغلې وه. اه! دا مازیګر!! دا د رنګ او نور مازیګر دا د رنګ او نور نجلۍ، دا د رنګ او نور کاېنات، دا د رنګ او نور اوازونه، دا د رنګ او نور لویه تماشه او دا د رنګ او نور ټوله کیسه!
له کوټې د ټکر د سندرې غږ خوت:

زما پهٔ ویښه د خوبونو لوی جهانه!
پهٔ شپه کې راشې، پهٔ ورځ بیا لاړ شې لهٔ ما نه
د ستورو باغ پیدا د خاورو د انسانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپسته د ګلستانه، راځه ما له راځه!

د ايينې عکسه ولې بل خوا ته ورکېږې؟
سوره لوګيه اسمانونو کې خورېږې
د صحرا سينده چرته ځې کوم خوا غېبرې؟
وچېږې - وچېږې، راځه ما له راځه!

د سيلۍ اسه، له اسمانه غورځول کوې
اول دارو شې، بيا د زړونو ماتول کوې
د يؤ کار نۀ يې او پۀ ما کارونه سل کوې
وژل کړې، وژل کړې، راځه ما له راځه!

عليمردان ور وکتل، فرشته پکې ډوبه وه، لافاني وه، غرکه وه، عذاب وه، خوند وه، سپوږمۍ وه، تورې خاورې وه!!
دۀ مخ واړاوۀ، څار يې کاوۀ. رويا پورته شوه، عليمردان ته وګوښېده، هغه پورته شو، کوټې ته ننوت. ترور يې ناسته وه، سور رنګی چاى ورته ايښی و، هغې وپوښت:

- بې تابه غوندې يې، رنګ دې هم زيړ دی، ناجوړه خو به نۀ يې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

عليمردان ټکان وخوړ، سترګې يې ور واړولې:

- زهٔ خو همغه د فشار ناروغي لرم.

- مالګه ډېره خوره!

- سيروم را ته ډېره فايده کوي، هر اوړی ځو داني کوم.

عليمردان بهر وکتل، فرشتې ځان ور مخامخ کړی و، دهٔ ترور ته وکتل، هغې غټې سترګې اچولې وې، ټټر يې کاوهٔ.
بهر يې وکتل، اه! دا نجلۍ ولې پهٔ ما کې ده، زهٔ ولې نيمګړتيا محسوسوم، زهٔ ولې هيڅ نهٔ وينم، زهٔ ولې هر نظر د دې لهٔ ځانه کوم، زهٔ ولې د ځان لهٔ تماشې وېرېږم، زهٔ ولې نهٔ پايم او تر کومې!!؟
عشق دی، همه عشق دی، هر نظر، هر منظر، هره شېبه او هره ذره چغې وهي او د عشق لهٔ تاب او بې تابۍ پهٔ شور او فغان دي!
فرشتې پهٔ ټيکري اوښکې پاکې کړې، مخ يې واړاوهٔ، رويا ته يې څهٔ وويل، بهر ووته.
عليمردان غرق کېناست، فکر يې چېرته بېولی غوندې و، جګ شو، د حجرې پر لور ورغی، دروازه يې خلاصه کړه، ننوت، پړمخه پرېووت، پهٔ سونګهاري شو، ژړل يې...
ريکشه پهٔ تنګه کوڅه ننوته، رڼا يې ښکته- پورته کېده...

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاچا ریکشه ودرؤله، د کور دروازې ته ورغی، ټېله یې کړه، ننوت، انګړ روښانه و، ځمکنی ډنډه یې پکی لېګدهٔ، مېرمن یې ور پورته شوه، سودا یې ترې واخیسته، اشپزخانې ته یې یوړه. کوټې ته ننوت، مور یې ستړي مشي ورکړه، دهٔ ځواب ورکړ، بالښت ته تکیه شو، پورته پکي ته یې وکتل، پکې ورته کرار وبرېښېد، پاڅېد، تېزه یې کړه، ټټی یې خلاصې کړې، ټټر یې یخ شو.
مور یې لهٔ علیمردانه خبر کړ، یوه شېبه ناست و، پورته شو، حجرې ته ورغی. علیمردان تلویزیون ته ناست و، خو دغلته نهٔ و، بل ځای پاتې و. پاچا ور ننوت، غوږ او تازه سلام یې واچاوهٔ، علیمردان ور پورته شو، ستړي مهٔ شي وشوه، دهٔ ټول جریان ورته ووایهٔ، هغه ډاډ ورکړ، ضمانت به یې وکړي.

پاچا پورته شو، لهٔ ځانه سره یې بوت، کور کې یې ډوډۍ وخوړه، شېبه وروسته علیمردان اجازه وغوښته، دوی د چای ټینګار کاوهٔ، هغه بهانه وکړه، لهٔ ترور سره یې خدای پهٔ اماني وکړه، بهر ووتل. پاچا مخکې و، علیمردان ورپسې و، شاته یې وکتل، لرګینه دروازه وه، شنه پرده ورته زړېده.
پاچا تر دوکانونو بدرګه کړ، سره بېل شول، علیمردان زنګېدلي قدمونه اخیستل، سګرټ یې ولګاوهٔ، پهٔ زړهٔ یې فریاد او شور و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرک ته برابر شو، مړاوې- مړاوې قدمونه يې اخيستل. کوټې ته ورسېد، د ډرامې غږ خوت، ننوت، سلام يې واچاوهٔ، هغوی ځواب ورکړ، دی گوښه کېناست، ډرامې ته غوږ شو، خو نهٔ يې محسوسوله، ژوند پهٔ دهٔ ډرامې کړې وې!!

ډرامه خلاصه شوه، شېرباز وپوښت:

- موږ خو درې رېړۍ پېدا کړې، څنگه چل دې وکړ؟

- سهار ته پاچا راځي، د ټولو ضمانت به وکړي؟

زرين وويل:

- زهٔ لکه چې نامي دوپه يم، زما ضمانت ولې نهٔ کوي؟

ټولو وخندل، عليمردان وويل:

- ستا هم کوي، لهٔ ما سره چا وعده کړې ده، پهٔ کارخانو پيرانو مارکېټ کې مې لهٔ چا سره منشي کوي.

- تعليم خو دغلته گټلې وي، د قلم لهٔ رنگه دې پيسې تويږي او لهٔ خولې دې د جهان اثرناکې خبرې. ته يې پهٔ فکر او قلم گټه، زموږ پهٔ برخه دې نارې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو وخندل...شېرمامد پیاله وښوروله، غوړپ یې کړه، چاینک ته یې لاس کړ، علیمردان ته یې وویل:

- بوره درته واچوم؟

- نه!

شېرمامد وغځېد، پیاله یې د علیمردان مخې ته کېښوده، علیمردان پلتۍ ووهله، لهٔ پیالې یې غوړپ وکړ. شېبه وروسته ځایونه سم شول، ټول پرېوتل.
سهار لمانځهٔ مهال پاچا ورغی، دروازه یې ټک ټک کړه، زرین ور ووت، تود هرکلی یې ورته ووایهٔ، کوټې ته یې دننه کړ، ټول ور پاڅېدل، زرین چایجوشه پر ګاز ډبه کېښوده، ووت. مجلس تود و، پکی ښهٔ لګېدهٔ.
دروازه خلاصه شوه، زرین ور ننوت، لهٔ اخباره تپ خوت، شپږ ډوډۍ پکې تاؤ وې.
دسترخوان یې خور کړ، ډوډۍ یې پرې کېښودې، پهٔ دوه قابونو کې جلبۍ ایښې وې، زرین جلوبۍ ور نیمه کړه، ډوډۍ کې یې تاو کړه، خوندور شخوند یې پرې وواههٔ.
شېرباز بحث راواچاوهٔ، پاچا یې پوه کړ، چې علیمردان ته منشي توب پېدا شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

گرد سره ووتل، علیمردان په کوټه کې پرېووت، دروازه یې ور پورې کړه، لۀ رېک نه یې ټېپ ور واخیست، د فرشتې ورکړې پیته یې ور واچوله، د سردار علي ټکر غږ وخوت:

پۀ لېمو کې مې مدام
عکس ګرځي د ګلفام
تورې سترګې مې ګلګون شوې
پۀ ارزو د ګل اندام
بې د سترګو لۀ خونابه
نۀ باده لرم، نۀ جام
پۀ طلب د دل ارام کې
ما و نۀ لیدو ارام
زنخدان یې خدای کوهی کړ
ور ښویږم پۀ هر ګام
کۀ یې خال د مخ غلام دی
زۀ غلام یم د غلام
کۀ پۀ عشق کې ناکام ډېر دي
دا ناکام دی، زما کام
خوښ یم، ستا پۀ عاشقۍ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ نیک نام یم، کهٔ بدنام
پهٔ یارۍ کې مې قبول دی
ملامت د خاص و عام
د دعا پهٔ عوض غواړم
د خپل یار د خولې دشنام

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولسم څپرکی

زرين په خوند وويل:

- کار به کېږي، خو چې دا چکر به کله وهو؟

شېرباز شېرمامد ته وکتل، هغه په ټوکه وويل:

- خوښه مو! خو په سروبي کې درته کړې د پارک او ښځو کيسې ټولې گپ وې!!

ټولو په کړس وخندل... عليمردان موسکی و، زرين وويل:

- ځئ، چې مالوم يې کړو، سبا ورځ شوه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرمامد پهٔ خوند وويل:

- بېخي دې ښه خبره وکړه.

ځايونه سم شول، زرين پورته شو، بټنې ته يې لاس ور اوږد کړ، تيارهٔ شوه. عليمردان اړخ پهٔ اړخ اوښت...
شين ملا اذان پورته شول، عليمردان مشوره ورکړه، دا وخت د چکر او باغ ناران نهٔ دی.
زرين په چرگ پسې ووت، دوی ټاپ چالان کړی و، پهٔ خيالونو کې پراتهٔ وو. غرمه شوه، مازيگری شو، دوی درې سره روان شول، عليمردان پاتې شو. شېرباز انديښنه وکړه، ويې ويل:

- عليمردان خالي لاس روان دی!!

زرين پهٔ ټوکه د ((صد ټک زرگر...)) متل ووايهٔ، شېرمامد وويل:

- چې پهٔ منشيتوب ولگېد، زموږ د درېو مياشتو، پهٔ مياشت کې گټې.

- منم، خو چې کار يې وشي، سبا به تش جېب روان وي، شرم دی!

- نه، بلا سړی دی، څهٔ درک به يې کړی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لۀ ډبې ښکته شول، باغ ناران ته ور تاؤ شول، ټکټونه يې پرې کړل، ننوتل.
ټولو لوڅ متې ښځې سی کولې، داسې يې ورکتل، تۀ وا ښکار کوي.
عليمردان پۀ تنګه کوڅه ورننوت، دروازه يې وټکؤله، نصرالله ور ووت،
دی ننوت، پۀ حجره کې يې واړول، بس يوه مشغولا يې وه، فرشته!
وخت يې تېراوۀ، خو نۀ تېرېدۀ. بهر ووت، وړاندې يې وکتل، لرګينه
دروازه وه، شنه پرده ورته ځړېده. سګرټ يې څښناوۀ، پرده پورته شوه،
فرشته وه، ځای پر ځای مېخ شو، نصرالله ور ووت، عليمردان ټنګی شو،
حيا يې وکړه، حجرې ته ننوت.
زړۀ يې بيا- بيا غوښتله، پورته شو، سګرټ دانی يې کوڅې ته ور وشېندله،
څوک نۀ وو، ننوت، اوږد وغزېد، سګرټ يې ولګاوۀ، تيرانو ته يې کتل.
رويا ربباري کړې وه، د شپې ديدن ته وخت پاتې و.
پاچا ورننوت، دننه لاړل، ډوډی وخوړل شوه، حجرې ته ورغی، تلويزيون
ته ناست و، وخت لکه عذاب و، نۀ تېرېدۀ.
ټيپ يې چالان کړ، غوږ غوږ و، ربړدېده، سترګې يې لندې وې. دېوالي
سات ته يې وکتل، دولس وې، بهر ووت، لۀ حجرې کور ته وتې دروازې
ته ورغی، يوه سوري ته يې سترګه برابره کړه، انګړ پۀ سپوږمی رڼا و،
خلک پر کټونو پراته و، د ځمکني پکي بژس خوت.
شاته يې وکتل، پورته بامونو ته ځېر شو، ورو ګامونه يې واخيستل، دروازه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې خلاصه کړه، کوڅې ته ووت، ښکته يې وکتل، تيارۀ وه، د فرشتې کور ته ځير شو، زړۀ يې دربېدۀ، د کوڅو بر سر ته ورغی، کوڅې او بامونه يې وڅارل، بېرته تنګې کوڅې ته دننه شو. مخکې لاړ، د حجرې دروازه يې ورو خلاصه کړه، ننوت، پر کټ وغزېد.

پرله پسې سګرټ يې واهۀ...

لاسي بجلۍ يې رڼا کړه، لۀ يوې ديارلس تېرې وې. اوږده ساه يې واخيسته، پر جېب يې لاس وتپاوۀ، اورلګيد وشرنګېد، سګرټ يې ور وويست، بل يې کړ، سترګې يې ترخې شوې. خوند يې ور نۀ کړ، پر دېواله يې چيت کړ. د کور خوا دروازې ته ورغی، يوۀ ترک ته يې سترګه برابره کړه، څۀ يې بدل و نۀ ليدل، د کلا د دروازې پر لور ورغی، ورو يې خلاصه کړه، د زړۀ دربېدا يې زياته شوه. بېرته تاؤ شو ښه شاته شو، پورته بامونه يې وڅارل، زړۀ يې پۀ زوره- زوره دربېده، دروازه يې خلاصه کړه، د باندې ووت، لږ ښکته دروازه ښکارېده، پرده ورته پرته وه. پښې پسې درندې وې، درانده قدمونه يې واخيستل، تر دروازې ورسېد، هملته مېخ شو.

دروازه خلاصه شوه، خوشبويي يې حس کړه، ور وړاندې شو، فرشتې پرده پورته کړه، فرشته يې داسې حس کړه، لکه حواس چې د عقل او عقل د حواسو پۀ ذات کې ګډ شوي وي، داسې يې حس کړه، لکه انسان چې تر بارانۀ لاندې ولاړ وي، داسې يې حس کړه، لکه فکر چې تر يقين پرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

شک نۀ مني او داسې یې حس کړه، چې هېڅ کله یې نۀ وه حس کړې، ور وړاندې شو، هغې ورو وویل:

- راغلی یې؟

- هو.

لاس یې ورکړ. علیمردان وروړاندې شو، دواړه تر شنې پردې لاندې پټ وو. د هغې لاسونه یې امېل کړل، خپلې غاړې ته یې واچول، هغې یې پر سینه سر کېښود، خپل ځان ته څۀ بدله- بدله محسوسوېدله...
علیمردان ځان ته ورکش کړه، هغې سر ټیټ اچولی و، دواړو لۀ یو بله تاؤ کړي لاسونه ډېر ژور حس کړل، لکه ښامار چې لۀ خزانو تاو شوی وي.
اه! د زمانې دا منظر دې همداسې پاتې شي، لکه عکس، داسې دې پاتې شي، لکه په تصویر کې ولاړه ګړۍ، داسې دې پاتې شي، لکه ابد، داسې دې پاتې شي، لکه لافاني بادونه، داسې دې پاتې شي، لکه عشق چې پاتې دی او پایي...
سره ورک وو، باید پۀ زمانې او د ټولې نړۍ پر ګړیو او ساتونو افت نازل شوی وای!!
لۀ ځانه یې بېله کړه، د هغې لاسونه مړۀ خطا شول، ور وړاندې شو، تر ویښتو یې ونیوله، هغې سر ټیټ اچولی و، دۀ یې مخ ورپورته کړ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

علیمردان شاته وکتل، کوځۀ یې وڅارله، بېرته ور وړاندې شو، فرشتې ښکته کتل.

علیمردان وویل:

- شپه مې ځکه وټاکله، چې وخت کم دی، بل د زړۀ خبرې مې رڼايي نۀ راباسي، شاید تیارې مناسبې دي. خو زۀ خوشاله یم، مور مې رالېږم، شاید خپله یې راولم.

فرشته غلې وه. علیمردان ورو وویل:

- بې لۀ تا مې نۀ کېږي.

فرشتې په اعتراض وویل:

- زما خو داسې کېږي!!!

- خدای دې اساني را ولي.

غاړه غړۍ شول، بې خبره وو، بې رنگه او بې نوره وو. فرشتې رخصت واخیست، علیمردان پر زړۀ پورې ټینگه ونیوله، شېبه وروسته یې لاس ورکړ، فرشته کور ته ننوته. بره پۀ بام باندې د یوۀ سر سیاهي ښکارېده، لاندې یې کتل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

علیمردان حجرې ته ورغی، کوټې ته ننوت، اوږد وغځېد، ډوبه ساه یې
واخیسته، بهر ووت، سګرټ یې بل کړ، ساه یې لنډه لنډه کېده، یوه شېبه
ولاړ و، ننوت، پرېووت، بالښت یې په غېږ کې ونیو، خوب ورغلی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیارلسم څپرکی

لمر سوزۀل کول، اړخ یې بدل کړ، سترګې یې وسولوې، ووت، تشناب ته ننوت، بږیزه یې لږه غټه شوې وه. ویې لامبل، ننوت، رویا چای تیار کړ، د نور کله په نسبت یې ډېر ورکتل...

لۀ تنګې کوڅې ووت، سپینکی هلک د دوکان تر څنګ ولاړ و. علیمردان زنګېدلی روان و، فکر وړی و، دا دنیا همداسې ښه وه!؟ هو! همداسې ښه ده!

کوڅې ته ورغی، ملګریو یې سودا اخیسته، د تګ ورځ یې ځنډۀلې وه. مازیګر و، شمال لګېدۀ، سپینکی هلک د دوکانونو تر مخ ناست و، علیمردان تېر شو، سلام یې وکړ، سپینکي هلک ځان پټ کړ.

علیمردان د ترور لۀ کوره بیا خدای پۀ اماني وکړه، نصرالله یې پۀ تګ خفه و. ووت، د دوکان تر مخ تېر شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپینکی هلک بېرته روان شو، تر دوکان تېر شو، د لوی کوڅې سر کې ودرېد، لاس یې پر تندي چترۍ کړ، روان شو، جومات ته ورغی، د اوداسهٔ پر صوفه ولاړ و، بهر یې کتل....
علیمردان ورنژدې شو، سپینکی هلک ورووت، دواړه ګرمه ستړي مهٔ شي وکړه. هلک شله و، پهٔ دهٔ ښهٔ لګېدهٔ... د هلک تورو سترګو خوند ورکاوهٔ، فرشتې ته شوې وې. ورسره ویې منله، د اسلامیه کالج پر طرف روان شؤل.
سپینکي هلک ور واضحه کړه، چې ملګري یې راځي، یؤ ځای به چېرته هوټل ته ځي او بیا به علیمردان تر کوټې رسوي. دواړه روان شؤل، شمال ښهٔ لګېدهٔ...
د کالج پهٔ چمن کې منتظر شؤل. سپینکی هلک روان شو، د دوکان تر څنګ پي، سي، او، ته ننوت، غوږۍ یې پورته کړه، خبرې یې وکړې، پهٔ بیړه ووت.
د څنګ لهٔ دوکانه یې دوه بوتله فانتا ورواخیسته، د علیمردان خوا ته ورغی، کېناست، فانتا یې څښله... سپینکي هلک خالي بوتلونه وروړل.
یوه سپین چپاسي موټر ودرېد، دوه تنؤر هلکان ترې راکوز شؤل. سپینکی هلک ورپورته شو، هغوی ورغلل، لهٔ علیمردان سره یې ګرمه ستړي مهٔ شي وکړه، څلور سره موټر ته وروختل. موټر روان شو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپینکي هلک علیمردان معرفي کړ، هغوی یې ښهٔ هرکلی وکړ، موټر روان و، رڼاګانو منډې وهلې...
موټر ودرېد، ارنډ یې وکړ، دروازه خلاصه شوه، یؤه پاخهٔ سړي ټوپک اوږې ته اچولی و. سپینکي هلک موټر ته ناست سړي ته اشاره وکړه، علیمردان ته یې وویل: (دا د دوی دفتر دی، لږه شېبه یو، بیا وځو.)
علیمردان مسکی شو، سر یې وښوراوهٔ. دوی ټول یې دویم منزل ته وروبلل.
سپینکی هلک تشناب ته ورغی، شېبه وروسته راووت، یؤ لاس یې شاته نیولی و. علیمردان پر چوکۍ ناست و. د کارما(سپینکي هلک) له ملګریو سره یې کیسې کؤلې.
سپینکی هلک د څوکۍ شاته ورتاؤ شو، ځان یې برابر کړ، یؤ دم یې حمله کړه، د علیمردان پر خولهٔ یې دسمال کېښود، هغه شټکه وخوړه، دهٔ یې پر خولهٔ لاس کلک نیولی و، علیمردان بې هوښه شو، چپې خوا ته ړنګ شو.
څو سپین چپني خلک پهٔ بیړه ورننوتل، علیمردان یې پر دستګیره واچاوهٔ، عملیات خونې ته یې ورننویست.

شېبه وروسته خلک راووتل، چپنې یې لرې کړې، سپینکي هلک ته یې سر وښوراوهٔ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپینکی هلک کاروباري وو، هغهٔ د یوهٔ انسان د گردو دوه نیم- درې لکه کالدارې اخیستې. پهٔ دریو کلونو کې یې پنځلس کسان خرڅ کړي وو، دا ټول هغوی وو، چې شک یې نهٔ پیدا کاوهٔ.
موټر یې وویست، راغلي ځلور کسه هماغه ځلور وو، خو درې پهٔ سیټ کې او ځلورم د علیمردان جسد و، چې پهٔ ډاله کې په رابرټیپ کلک شوي پلاستیک کې تاؤ پروت و.
پر گډو- وډو لارو لاړل. نیم سات وروسته موټر ودرېد، دوه تنه ترې ښکته شول، ډاله یې پورته کړه، پهٔ پلاستیک کې تاؤ جسد یې پر ډېران خطا کړ.
دواړه موټر ته وختل، موټر پهٔ ډېره بیړه حرکت وکړ...
پاخه سرک ته ووتل، ټولو د ارام ساه واخیسته، خو د زړهٔ پهٔ تاه خانو کې یې نا ارامي محسوسؤله.
ریکشه پهٔ یوه کوڅه ورتاؤ شوه. گنه گوڼه وه، د پولیسو موټر ولاړ و، رنگه گروپونه یې پړکېدل او گل کېدل.
پاچا سورلۍ ته وویل:

- ځهٔ پیښه شوې، لاره یې بنده کړې، خو خېر زنانه یاست، ورو ورو به ځو، خلک لاره راکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ریکشه روانه شوه، خلک اړخ ته کېدل، لږ وړاندې ګڼه ګوڼه ډېره وه، پاچا د خبریت پوښتنه وکړه، یوهٔ وویل:

- لهٔ یوهٔ ښایسته ځوانه یې ګردې ویستي دي، هېڅوک یې نهٔ پېژني.

پاچا ریکشه مخکې کړه، ښکته شو، مړي ته ورتاؤ شو، څو کسه پرې ورټول وو، پاچا د یوهٔ اوږه شاته کړه، سر یې برابر کړ. افففف.....

دا خو علیمردان دی، سر پرې وګرځېد، کېناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوارلسم څپرکی

رویا او مور یې سر او تندی واهۀ، نصرالله پر ځمکه- ځمکه لګېد، پاچا د باندې ووت، ډله خلک ورغلي وو. د فرشتې دوی دروازه خلاصه شوه، یوه ډله ښځې ورغلې، ټولو بغارې وهلې. فرشته رېږدېدله، د دوو ښځو پر اوږو یې لاسونه کېښودل، چوله کې یې وکتل، اه! علیمردان مړ پروت و. فرشته بې واره شوه.

...حتی غم او الم خپله هم فریاد کاوۀ، بې دریغه ژړاګانې وې، یوه ډله سړي ور ننوتل، کټ یې پورته کړ، حجرې ته یې یوړ.

درې ساته ووتل، فلاینکوچ موټر ودرېد، کټ ته اوږې ور وغورځېدې، زرین او شېرباز لۀ مړي سره وختل، موټر چالان شو، حرکت یې وکړ، پۀ دوړو کې پناه شو.

دویمه وه، یوې نجلۍ لکه لېونۍ هره خوا کتل، بهر به ووتله، تر دروازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باندې به يې وکتل، بېرته به ننوته، اسويلی به يې وکړ، پر مټ به يې خولهٔ ولګوله، ړنګه به شوه، بې هوښه به پرېوته.
رويا بوغبندونه تړل، نصرالله خفه ناست و، دېوال ته يې ولې لګولي و، مور يې نفلونه کول. پر مخ يې اوښکې روانې وې.

سوې او تېرې چيغې شوې، يوې ښځې چيغه کړه: (وه خدايااا فرشته!!!)

رويا او مور يې په بيړه ووتې، دروازه خلاصه وه، د سپينکي هلک کور ته ورغلې، انګړ سوو چيغو پهٔ سر اخيستی و، ټولو کوټې ته منډې وهلې. رويا کړکۍ ته ودرېده، ځړېدلې پښې يې وليدې. پهٔ بيړه کوټې ته ننوته، تر پکې را ځوړند جسد شخ و. سپينکی هلک پهٔ منډه ورغی، چيغه يې کړه، مزي ته يې چاړهٔ ور واچوله، درب شو، جسد پر ځمکه وغورځېد. د فرشتې مور ړنګه شوه، پرېوته، خولې يې زګونه وکړل...
سپينکي هلک تر هسپتاله ورسؤله، خو لهٔ هغې خوا يې مړی راووړ. دوه غبرګ مړي د انګړ پهٔ منځ کې ايښي وو.
پاچا اورېدلي وو، چې د ګردو کاروباريان لهٔ وخته پېدا شوي دي، خو زړهٔ ته يې نهٔ پرېوته. غم چې پهٔ بل راځي، سړی يې نهٔ محسوسوي، فکر کوي، چې دی هر چېرته پهٔ خهٔ نا خهٔ طريقه بچ دی.
نصرالله يې سترګو ته ودرېد، پلاستيک کې تاؤ به پر ډېران پروت و، زړهٔ به يې ورېږدېدهٔ!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځلسم څپرکی

پاچا په لوړ غږ چغې وهلې:

- راځه! راځه! راځه! بسسسس...

لارۍ ودرېده، پاچا او شېرمامد ترې ښکته شول، ننوتل، بوغبندونه یې پر شا کول، ډرایور په لارۍ کې سمول.
رویا کړکۍ ته ولاړه وه، د لاچې ونې ته یې کتل، مړې اوښکې یې پر مخ روانې وې.
غنمرنګی مازیګر و، لکه ټول کاینات چې د علیمردان او فرشتې په وینو رنګ وي. رویا کتاب خلاص کړ، د علیمردان عکسونه یې ښکل کړل، ګل رویۍ لهٔ برنډې ښکته شوه، قران شریفونه یې رویا ته ونیول، هغې مچو کړل، دواړه بهر ووتې، پر ګاونډیانو وګرځېدې...
د سپنکي هلک کور ته ورغلل، دعاپړ وروان وو. د فرشتې ورېندار رویا ته مخ کړ، چیغه یې کړه:

- هغه خو ستا فرشته وه!!

ژړاوې تازه شوې... نصرالله په بیړه ور ننوت، په لوړ غږ یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- لالا مې وايي ژر راځۍ!

رويا ژړل، د مور فشار يې لوړ شوی و، سترګو ته يې سپرغۍ بادېدې، د فرشتې دوی کور سپېرۀ مالومېده، ژوند پکې نۀ محسوسېدۀ.
رويا او مور يې د فرشتې لۀ کورنۍ غاړه غړۍ شول، ژړا او انګولا شوه...
رويا او مور يې را ووتلې، پۀ دروازه کې يوې ښځې غږ وکړ، نصرالله ورغی پۀ غېږ کې يې ونيوۀ، پر سر يې مچو کړ.
رويا حجاب سم کړ، ژړل يې... زړۀ يې کاواکه و،، قدمونه يې رېږدېدل، پۀ نۀ زړۀ رواني شوې، د کوڅې سر ته ورسېدې، رويا شاته وکتل، لرګينه دروازه وه، شنه پرده ورته ځړېده.

پای

کابل

شپاړسم نومبر، دوه زره او يو ويشتم

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library